

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

DISSERTATIO INAUGURALIS
QVA

LVCIANI

TRACTATVM

DE

LONGAEVIS

NOVA VERSIONE LATINA

NOTISQ. PHILOLOGICIS

INSTRUCTVM

AMPLISSIMI ORDINIS PHILOSOPHICI INDVLTV

PRAESIDE

IO. HENRICO MAIO

ANTIQVIT. LING. GR. ET OO. P.P.

PATRONO ET PRAECEPTORE

AETERNVM COLENDO

PRO OBTINENDIS

IN PHILOSOPHIA SVMMIS HONORIBVS

AD DIEM XVI. MARTII.

PVBlicae ERVDITORVM DISQVISITIONI

EXPONET

IO. HERMANNVS BENNER

GIESSENSIS

ILLVSTR. PAEDAG. GIESS. COLLEGA.

GIESSAE

TPIS VIDVAE IO. REINH. VVLPII, ACAD. TYPOGR.

LECTORI AMICO S.

Dispiciētibz de argumento disputationis Academicæ inangrualis, in quo occuparetur industria nostra, in animum præ aliis venerunt Luciani præcipui, tam illustres, tam docti, tam clari, tam suaves, sed tam male simul, haud paucis in locis, habitis, & ab interpretum, & commentatorum, & qui ultimo recte loco ponuntur, hypothetarum ordine. Nam ut nihil commemorarem de antiqua Oblopoei versione, recentior illa Io. Benedicti, professoris Salmonienfis, servata etiam, & quod ad præsentem Nostri attinet tractatum, descripta fere tota, si ultimam demas sectionem, a Iano Grutero in Florilegii magni tomo secundo lib. X. pag. 1033. a naenis adeo immunitis non est, ut quam plurimi posint in ea occurrant. Iam vero commendandi genus eiusmodi adhibitum fuit, quod aut notiora tantum attingeret, aut in dubio relinqueret lectorem, ipsum autem suavissimum auctorem per omnia minime illustraret. Accedebant vitia, quæ editiones omnes a nobis in consilium vocatae, supra modum erant contaminatae; consulimus vero edita exempla Basiliensia duo, quorum unum merè Graecum anno MDLV. alterum Graeco Latinum prodit cum Cognati & Sambuci adnotatione, itemque Amstelodamense an. 1687. cum notis variorum, nec non Aldinum an. 1522. quo inquisitioni in Graeca litteratura vidimus nullum, quanquam alioquin non vulgarem adhuc laudem Aldi obtinuerit diligentia. Hoc ut demonstrarem, verbis non utar; quisquis instructus est rara illa editione, oculos suos adhibere poterit, optimos profecto magistros. Quamobrem ut in tam venusto tractatu menda tolleremus, textum ante omnia Graecum, vel repugnantibus libris editis, dare studuimus correctionem. Didicimus enim verum esse, quod Gruterus Suspic. III. 1. pronun-
tians: Non perturbor exemplarium consensu. Vidi quippe saepius, cum vna ovis in flumen defiliret, reliquum gregem ocyus inlequi. Dein textum in certas distribuimus sectiones, versionem quoque latinam dedimus novam, eamque paullo liberiores, a mente tamen, ut arbitramur, Samosatensis non recedentem; porro adnotationes subie-
cimus, non eas, quas opusculi requirit dignitas, sed quas ingenii nostri
pan-

paupertas suppeditare valuit. Inter adminicula quibus uti sumus, editionem Aidianam paullo ante nominavimus, & Basileensem; Graeca est utraque, utramque etiam debemus humanitati amplissimi Senatoris Francofurtani, Zach. Contr. ab Vffenbach. Ad oras Basileensis exempli additae erant manu Antonii Aemilii, Aquisgranensis, notae, de quibus hoc iudicium ipse auctor in fronte tulit: Lectori. Passim adscripta pubescentis aetatis fuerunt. Atque ita sane est, si maximam adnotatorum partem consideres; nec ideo minus recta est illustris possessoris, & vestigio subiecta, censura: Reperies tamen etiam non quod puer reperit, sed quae prouectior aetas tulit, eruditaque manu postea addidit ille ipse Aemilius. Ex quo graniorum aetatis numero sunt illae, quas nos enotavimus; ceteras tyronebus in hac arte relinquimus. Inuenies quoque B. L. insertas quasdam adnotationes, muneris ac eruditionis splendore excellentissimi viri, Io. Guil. Steinheilii, quas ille ad nostrum petiit commune nobiscum facere voluit, cui proinde, aeque ac nobilissimo Vffenbachio, publicas & debitas persolvimus gratias, liberalitatem veriusque & promptum innandi studia nostra animum perpetuo depraeedicaturi. Hoc habitu induti in cathedram nunc prodant longaevi homines a Luciano consignati, qui ipse vivacitatis vernosae haud parvum fuit exemplum, confectaeque aetate, anno nonagesimo obiit, observante in eius vita Bourdelotio. Nec indigna labore quem impendimus, haec materies videri debet, utpote quam quoniam tempore viri eruditi pertractantur, ut enim eos taceam libros, qui ad aetatem pervenere nostram, aliquis Aetate in τῷ πρὶ μακροβιότητος citatur a Clemente Alex. Paedag. II. 2. pag. 180. edit. Oxoniensis, & ex proximo saeculo Fendius, ab illustrissimo heros rogato Boineburgio, cuius haec sunt in epist. XCV. ad Diotericum p. 319. verba: multae (longaevorum) centuriae olim a Fendio collectae apud me latent, quas propediem in museum Koenigianum mittam; quarum tamen nullam mentionem inveniri licuit factam in bibliotheca Koenigii. Ulterius te non morabimur, optime lector, quin potius ad μακροβύτους Lucianoos nunc te mittimus, optantes, ut ipse, quisquis fueris, integra mente ceteroque sensibus, ad multos vivas annos. Vale & nobis faue.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑ
ΤΕΤΕ ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ.

LUCIANVS SAMOSA
TENSIS DE LONGAEVIS.

I. L. **O** N A P
TI

I. **L**ONGAEVOS, QVOD
IN

1. *Ὀνὰς* Macrobius, qui boni ominis causa in vestibulo adnotatio-
num ad τὸς μακροβίους Lucianeos, atque in ipsis principiorum pri-
mordiis (ut cum *Iulio Firmico* praefat. ad librum Matheseos pri-
mum loquamur) constituitur, ad somnium Scipionis I. 3. *Ὀνὰς*
sive *Ὀνὰς* & *Ὀνὰς* inuicem seiungit, quod & *Suidas* facit v.
Ὀνὰς, & *Helladius* in Chrestomathia col. 983. & *Artemidorus*
IV. 1. statuentes, *Ὀνὰς* non nisi de veris somniis fieri, de reliquis
Ὀνὰς. Quod equidem discrimen locum hic haber, quando-
quidem euentus & *Ὀνὰς* post somnium fuerant subsecuta; per-
petuum vero haud est, parentibus ipsis Atticarum litterarum ma-
gistris, & comprobantē vocum istarum vsum. Lucianus noster de
visa sua, quod p. 31. τὸ *Ὀνὰς* vocat, id antea & deinde ali-
quoties *Ὀνὰς* salutat. *Xenophon* suum somnium, cuius ibidem
meminit Noster, nomine τὸ *Ὀνὰς*, adpellat *Ὀνὰς* libro III. de ex-
ped. Cyri pag. 295. non aliter atque *Alciphron*, qui lib. III. ep. 10.
sub finem, nominat *Ὀνὰς*, quod primum dixerat *Ὀνὰς*. Apud

A

Roma-

TI TOTO IN SOMNIS IVSSVS SVM, MVNE-
ΛΑΜ RIS

Romanos *Somnus*, *somnium* & *insomnium* diuersa sunt. *Servius* ad *Aeneid.* lib. V. col. 989. *Bene discernit ista Virgilius, ut Somnum ipsum Deum dicat; Somnium, quod dormimus; Insomnium, quod in somnis videmus.* Quod si ex antiquorum scitis cognoscere voluerimus, ad quamnam somnii speciem praesens *Luciani* ὄναξ referri debeat, audiendus iterum erit *Macrobius* l. c. p. 27. *scribens: Huius (somnii proprie dicti) quinque sunt species: aut enim proprium, aut alienum, aut commune, aut publicum, aut generale est.* Fuit ergo proprium & commune simul. Illud est, eodem exponente *Macrobio*, cum se quis facientem patientemne aliquid somniat, quale quid *Samosatensis* de se heic narrat; hoc vero, cum se una cum alio, vti *Noster* cum *Quintillo* suo. Iam & *Graeca* consideremus; cum rem bene praecusam verba haud inuita sequantur. Ait *Noster* ὄναξ τι τῷ το ---- κελενθίς, nude, & simpliciter breuiterque. Sic in *Pseudoni.* pag. 776. αἰς ὄναξ παρὰ τῷ θεῷ ἀκύν ἀπακρίντο, quasi in somnio a Deo edoctus respondebat, in *Gallo* p. 159. ὄναξ πλυτῶν, per somnium dimes. in *Cronosolone* p. 614. ὄναξ ἐπίστας, qui in somnio adparuit. Ad eundem modum *Theophylactus Simocates* epist. 36. μηδὲ ὄναξ ποτὲ τὸ γύναιον διασαμύει. *Helianus* var. hist. I. 13. ὄναξ ἐβίβλητο κεραυνῷ. Libro XII. 63. ὄναξ αἰτῇ ἐπιγίντο. *Achilles Tatius* lib. I. p. 13. ὄναξ ἰδοὺν συμφύται τῇ παρθέτῳ. Plura non constipamus; est enim exemplorum vbique μέγας πόος. Aliquando etiam integre legitur καὶ ὄναξ, vt apud *S. Marthaeum* I. 20. II. 12. 13. 19. 22. & alibi. Quae paullo post sequitur locutio ὄναξ ἰδὲν optima est, sicuti & illa apud *Alciphronem* lib. 3. ep. 10. διασάσθαι ὄναξ, & apud *Theophrastum* charact. cap. 3. & 16. ἰδὲν ἐνύπνιον, & alibi ὄναξ ἰδὲν. Ad cuius imitationem *Latini* dicunt *Somnum videre*. *Euolue H. Stephani* Lexicon *Ciceronianum* p. 74 & *Dan. Pechneri* *Hellenolexiam* lib. 2. cap. 12. p. 370.

Δ Α Μ Π Ρ Ο Τ Α Τ Ε R I S T I B I L O C O O F F E R O ,
 2.) I L .

2. *Κυντίλλας*) Admodum illustre in Romanorum monumentis nomen est Quintiliorum ac Quintillorum. Innotuerunt omnibus Quintilius Priscus, Agathyrus, Asiaticus, Eurychus, Dictator, Bisidianus, Hermeros Abascantus, Varus, Vibianus, Vitalio, alii; horum nullum hic designari existimamus, sed aliquem potius ex illis Quintiliis fratribus, quorum vnus Gordianus (vel secundum quosdam Condianus aut Cardianus) alter Maximus dictus. Vterque diuitiis, gloria, eruditione, multum vauit; ambo consules simul fuerunt, duxerunt exercitus, prouincias rexerunt, ac prout vita, officiis, moribus, pares exstiterunt, sic idem quoque mortis fatum experti sunt, a Commodo quippe occisi. Habet vniuersa, qui Dionem Cassium in compendio exhibet, *Xiphilinus* p. 819. ἰσχυροὶ δὲ καὶ τῆς Κυντίλλιος, τὸν τε Καρδιανὸν καὶ τὸν Μαιξμον. μεγάλην γὰρ ἔχον δόξαν ἐπὶ παιδείᾳ, καὶ ἐπὶ στρατηγίᾳ, καὶ ὁμοφροσύνῃ, καὶ πλούτῳ. Ἐκ γὰρ δὲ τῶν προσόντων σφίσι ὑποπτικνοῖσι καθῶν, οἱ ἔμνηδὲν πῶταρον ἐνεόντων, ἄχθονται τοῖς παρῶν --- ἐγνώστο δὲ ἔκαλυκτῆμοις, καὶ καμπλῆστοι, καὶ ἤρχον, καὶ παρῆδρουν ἀλλήλοις. Iam vero *Lucianus*, monstrante *Vossio* de Historicis Graecis II. 15. p. 233. imperante M. Antonino philosopho, & sub filio eius Commodo, vixit, a quo domus *Quintiliorum* omnis extincta est, referente *Lampridio* c. 4. Attingit ergo Noster fratrum Quintiliorum aetatem, ad quorum alterutrum, nostra ex coniectura, hunc de Longaeus misit tractatum. Neque obstat, quod is Graece *Κυντίλλας*, Latine *Quintilius*, scribatur, cum venientia a *Quinius* varie fluctantur, vt *Quintius*, *Quintilius*, *Quintilianus*; haud secus ac a *Lucius* est, *Lucilius*, *Lucillus*, *Lucillianus*, *Lucianus*, *Lucas*, qua de re ὁ *Θαυμάσιος Hugo Grotius* in prolegom. ad S. Lucae evangelium. Immo *Quintilius* & *Quintillus* nihil discrepant; vnum scias esse nomen idemque. Occurrit *Quintillus*, Diui Claudii frater, & post eum imperator, apud *Flavianum Vopiscum* in Aureliano, *Trebellium Pollionem* in Claudio, *Eutropium* IX. 8. lo. *Baptistam*

Item Equatium de Rom. principibus libro primo, aliosque, ubi varietas lectionum est, tam in editis quam scriptis augustae historiae conditorum libris, aliis *Quintilius*, (quod etiam in *Paulo Diacono* lib. X. p. 319. exstat;) aliis *Quintilio* exhibentibus; numis tamen & accuratioribus libris *Quintillus* seruantibus, ut ibi monent viri docti; occurrit *Faustus Quintillus* consularis augur apud *Aelium Spartianum*. in vita Didii Iuliani cap. 6. occurrit denique *Quintillus*, & femineum Quintilla iunctim in corpore antiquarum inscriptionum apud *Gruterum* col. 780. Patet ex supra dictis, quamobrem Noster *Quintillum* suum in fronte huius libelli *λαμπρότατον*, hoc est, veterum Romanorum ore, *illustrem*, *clarissimum*, *Splendidissimum*, in calce vero *καρτότατον* adpellauerit, ob munerum puta splendorem & vitae sanctitatem. Porro a Luciani consuetudine alienum haud fuit, excelsa dignitate fulgentibus viris inscribere libros, quod vel ex apologia pro mercede conductis constat, quam Sabino cuidam (& forsan illi, qui sub M. Antonino Pio consul fuit secundum *Cassiodori* chronicon p. 1346.) consecrauit, cuius aequae ac Quintilli nomen Latipum est; non enim a Romanorum moribus abhorruit Graeca intelligere, quod ex *Cicerone* pro Archia poeta, & *Iuuenali* Satyra VII. 187. seqq. manifestum est, quippe qui fuerunt *Docti sermonis utriusque linguae*, ut *Horatii* verba Carm. lib. 3. od. 8. faciamus nostra. Ceterum de Quintillis fratribus plura qui volet, apud *Is. Casaubonum* reperiet ad Lampridii Commodum pag. 485. apud V. C. *Petrum Noodham* in prolegom. ad Geoponica pag. XVII. seq. & apud *Gustfr. Olearium* ad Philostr. pag. 559. Dedimus nostram de Quintillo suspensionem, quae si ceruicosum inuenerit aduersarium, moleste id haudquiquam feremus. Immo, ut nobiliora adponamus, quae vir vere *λαμπρότατος*, *Iob. Gnil. Steinheilius*, Litteris ad nos datis indicauit, haec atrexemus, panno

3) καλειθεῖς, 4) προσφίειν σοι
 δῶρον τὰς μακροβίους, πάλαι μὲν
 τὸ ὄνομα ἰδὼν, καὶ ἰσαύτως τοῖς φί-
 λαις,

Equidem infomnium istud
 iam pridem mihi visum, ami-
 cis enarraui, quo die filio tuo
 natu

purpuram. Suspicor, non unum hunc ex iis exitisse Quin-
 tiliis, quorum omnium domum extinctam a Commodo refert Lam-
 pridius pag. 47. Sed Faustum Quintillum indicari puto, qui cum
 Commodo consul fuit anno VI. Antonini Philosophi, secundum En-
 sebiuum chron. can. p. 214. Chron. Alex. p. 214. Cassiodor. Chron.
 p. 389. cuiusque auctoritas etiam, notato iam Commodo, magna
 fuit in Senatu Romano; haec enim de eo recenset Spartianus vita
 Iuliani p. 62. Haec tamen agentii Iuliano, Faustus Quintillus
 consularis augur contradixit, asserens, non debere imperare eum,
 qui armis non posset adversario resistere. Neque obstat senten-
 tiae meae aetas Luciani; hanc enim ultra Commodi tempora eum
 extendisse accurate & prolixè satis ostendit Doduvellus Dissert. de
 Isidoro Characeno §. 5. praefixa volumini secundo scriptorum Geo-
 graphiae veteris.

3. καλειθεῖς) Etenim haud raro per quietem admonemur de re-
 bus gravissimis; exempla passim in Plutarchi Vitis, & Phil. Ca-
 rolo ad Q. Curtium p. 649.
4. προσφίειν σοι δῶρον) Libri iam olim pro donis, & natali luce, &
 Saturnalium tempore, & diebus atque occasionibus aliis. Iso-
 crates initio admonit, ad Demonicum: ἀπὲς αὐτὰ σοι τένδε
 τὸν λόγον δῶρον. Noster in Cronosol. p. 617. ἀντιπεμπόμεναι δὲ οἱ
 πῖναι τῷ πλεονί, ὃ μὲν πεπαιδευμένῳ, βιβλίον τῶν παλαιῶν -- ἢ
 αὐτὸ σύγγραμμα, ὅστις αὖ δύνῃται. Versus diptycho Compem-
 dionis inscripti, cuius ἔκτυπον publicavit Sirmondus notis ad
 Sidonii lib. IIX. ep. 5.

Τούτῳ δῶρον ἢ σοφὴ γράμμι

ἢ παρὰ ὑπάρχον προσφίειν φιλέω.

Timaeus sophista in Lexico Platónico, cuius ampla nobis spe-
 cimina

λοις, ὅτε γ.) ἐτίθειτο τῷ δευτέρῳ σου
 παιδί τὸν ὄνομα. 6.) συμβαλὼν δὲ
 οὐκ ἔχων, τινὰς 7.) ὁ θεὸς καλεῖται
 μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους,
 τότε μὲν ἠνέσχετο τοῖς θεοῖς ἐπιμή-
 κισιν ὑμᾶς βιάσθαι, σὲ τε αὐτὸν, καὶ
 παῖ-

natu minori imposuisti no-
 men : cum autem diuinando
 adsequi non potuisssem, quos-
 nam me tibi productae aeta-
 tis viros Numen iuberet ad-
 ferre,

cimina dedit illustri doctrina conspicuus *Montfaucon* in bi-
 bliotheca Coisliniana pag. 477. τάξας δὲ ταῦτα κατὰ σελήνην καὶ
 μεταφράσας, ἀπέστειλά σοι. *Censorinus* librum, qui aetatem
 tulit, de die natali, Q. Cerellio natalitii titulo misit. Nec libri
 tantum, verum carmina quoque & lenioris momenti alia. Ad-
 sis *Iac. Phil. Tomasinum* de donariis & tabellis vortius
cap. IX. si is operis auctor est; de quo dubitare videas *Casp.*
Hofmannus *epist. XX.* ad *Reinesium* p. 57. & *epist. XLIV.*
pag. 377.

5. ἐτι ἐτίθειτο τῷ δευτέρῳ σου παιδί τὸν ὄνομα) Parentes nomi-
 na dabant filiis. *Diodorus Siculus lib. IV.* p. 152. edit. H.
Stephani, ubi de Hercule : τοῖς μὲν ἔν ἄλλοις οἱ γονεῖς τὸν ὄνομα
 περιτίθεισαν· τὴν δὲ μόνον ἡ ἀρετὴ τὴν προσσηγαίαν ἐδίδο. matres
 autem filiabus, v. *Ios. Barnes* ad Eurip. Ion. v. 800. idque
 fiebat apud Romanos, si filius esset, nono, sin filia, octavo post
 partum die, *Plutarch.* in Rom. problem. p. 282. *Ios. Scaliger*
Ausonian. lection. II. 22. Kippingius antiquit. Roman. lib. I.
 p. 15. nam in Graecia aliter rem se habuisse, vix quisquam est, qui
 ignoret.

6. συμβαλὼν) diuinando adsequi. De quo significato legendus
Clar. Iac. Elsner in Obseru. S. ad *Lucas II. 19.* p. 285. qui
 nec praesentem auctoris locum indicatum praetermisit. *Scholias*
 Nostri explicauit διακρίνας, νοῆσας,

7. ὁ θεὸς) Καὶ γὰρ ὁ θεὸς ἐν ἀνέκδοκῳ, *Homerus* *Iliad. A. 63.*
 & ex

παιδας τὸς σους, 8.) τοῦτο
 συμφέρει νομίζων, καὶ σύμ-
 πανι μὲν τῶν ἀνθρώπων γέ-
 νει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων,
 αὐτὸ τι ἡμῶι, καὶ πᾶσι τοῖς
 ἡμοῖς. καὶ γὰρ καὶ μοι τι ἀ-
 γαθὸν ἰδοὺ προσημαῖον ἰ-
 θύς. σκεπτόμενος δὲ κατ'
 ἡμῶντων, εἰς σύννοιαν ἤλθον,
 οὐκ ὄναι τοὺς θεοὺς ἀνδρὶ
 περὶ παιδείαν ἔχοντι, ταῦτα
 προσημαῖοντας καλῶς τί
 συμφέρει σὺ τῶν 9.) ἀπὸ
 τῆς τέχνης. Ταύτην ὅν αἰσιω-
 τάτην νομίζων τήγχε τῶν εὖν
 10.) γενεθλίων ἡμέραν διδωμί
 σοι τὸς ἰσομήνους εἰς μακρὸν
 γῆρας

ferre, tunc sane precabar Deos
 immortales, vt diutissime tu
 ipse pariter ac filii tui, viuere-
 tis; illud existimans emolu-
 mento futurum cum vniuerso
 hominum generi, tum vero mihi
 prae ceteris & meis omnibus.
 Namq; fausti quidpiam mihi vide-
 batur praesignificare Deus. Quae
 cum interiori mentis attentione
 apud me voluerem, in cogitatio-
 nem deducebar, verisimile esse,
 Deos, viro liberalibus operanti
 disciplinis talia praecipientes, id
 omnino velle, vt aliquid ad te de-
 ferret

8c ex illo *Plinius lib. I. epist. 18.* Adde *Synesium* initio libelli
 de infomniis.

8. τὸτο συμφέρει νομίζων, καὶ σύμπαντι μὲν κ. τ. λ.) Non absimili
 ratione Noster in fine *Philopatridis* (si verus dialogi illius pater
 est *Lucianus*, quo sane antiquiorem arbitratur *Huetius* de-
 monstr. *Euangel. propof. IV. §. Li. pag. 94.*) Τὸτο ἀκούει τοῖς παι-
 σιν, ἀδ ἡμέραι τῷ αὐτοκράτορος. Adde *Athenagoram* in extre-
 mo legationis pro Christianis.

9. ἀπὸ τῆς τέχνης) Scilicet litterarum, vt recte adpinxit *Anton.*
Aemilius Aquensis, in notis MS. & res clamat ipsa.

10. γενεθλίων) *Ammonius* de differentia vocum: γενεθλίων τὰς-
 εἰς ἐπὶ τῶν ζώων, ἢ ἐν ᾧ ἡλικίᾳ ἡμεῖς ἐγεννήθη. Quae notio-
 ne recurrit apud Nostrium in Gallo: θυγατρὸς τήμερον ἐστὶν γενεθ-
 λία. *Hesych. Milesius*, de rebus patriae CPolcos p. 54, διήτα-
 ξιν

γῆρας ἀφικέσθαι ἐν 11.) ὑγι-
αύωσιν τῇ ψυχῇ, & ἀλαλή-
ρῃ τῷ σώματι. Καὶ γὰρ ἀν-
ὲρ ὀφείλος 12.) γένοιτο τι
σοι ἐκ τῷ συγγράμματι δι-
πλὴν τὸ μὲν, εὐθυμία τις
& ἐλπίς ἀγαθή, & 13.) αὐ-
τὸν

ferret e litterario censu deprom-
tum. Quamobrem ratus auspi-
catissimam hanc esse tuorum na-
talitiorum diem, eos tibi do, quos
ad multam senectutem firma cor-
poris animique valetudine pro-
gressos, memoriae proditum est.
Etenim duplex utilitas ex hoc li-
bello

ξεν ἔτω τὴν ταυτὴ σήλην ἐπὶ τῷ ἐφεξῆ χρόνῳ τῇ τῶν γενέθλιων ἡμέρῃ
ἐκ ἱερᾶσθαι. Dio Cassius libro 54. p. 539. τὰ τε γενέθλια τῷ Αὐ-
γύστῳ - ἑορτάζεσθαι. Natales porro dies hilaritate & conuiuio fuis-
se celebratos, ne monere quidem necessum.

11. ἐν ὑγιαίνουσιν τῇ ψυχῇ, & ἀλαλήρῃ τῷ σώματι) *Corpore atque animo valente dixit Censorinus cap. IV.*
12. ὀφείλει γένοιτο τι σοι ἐκ τῷ συγγράμματι διπλὴν) *Phaedrus pro- logo libri primi: duplex libelli dos est, quemadmodum prae- clare ex Rhemenſi codice restituit Rigaltius, & argumen- tis quam plurimis defendit Marquardus Gudius. Adici potest locus geminus Prudentii περὶ τῶν ὑμνων hymno VI. 55. Ecco duas fidei summo patre conferente doses; & Isonis Magistri glossas ornamenta, dos potest dici, quicquid honorifice datur.*
13. αὐτὸν ἐπιμνήσκων) *Cum denſo spiritu scripsimus αὐτὸν, etsi non faucant editiones, αὐτὸν vero pro ταυτὸν seipsum vel per aphae- resin vel per crasin dici, notant Grammatici; & obseruauit pri- dem Eustathius ad Iliad E. pag. 522. editionis Romanae; sic est in proverbio Graecorum; αὐτὸν ἢ τῶν κύνων θείων τῶν κύνων, se ipsum non alens, canes. vis alere apud Apostolum centuria IV. 87. & Suidam Tomo I, p. 387. Hoc primum. Deinde nil ma- gis certum, quam errorem hunc in bene multos Luciani locos irrepsisse. Testis esto, qui Samosatensem ita nouit, ut nemo ma- gis, celeberrimus Tiberius Hemsterhuis ad Luciani Dialogos*

τὸν ἐπιμήκιστον δύνανται βίω-
ται. τὸ δὲ, διδασκαλία τῆ
ἐκ περὶ ἀποκαταστάσεως, οἱ ἐπι-
γνοήσιν, ὅτι οἱ μάλιστα αὐτῶν
ἐπιμέλειαν ποιητέον κατὰ

bello ad te peruenire potest; alte-
ra, animi quaedam alacritas, & spes
bona, fieri posse, vt diuturna lucis
vsura & ipse fruaris: altera, vt exem-
plis edoctus cognoscas, eos, qui
maximam sui curam habuerint, &

τι

cor-

p. 23. f. *Nihil hoc leniculo errore (de quo nunc agitur) in Lu-
ciano aliisque frequentius, nihil itidem, quod facilius animaduer-
satur: sed quas rixas inter Grammaticos excitauerit & Mathe-
maticos super Aratei versiculi sensu Phaenom. v. 23. lege, sis, in
commentario Theonis, Conf. idem vir doctus l. c. p. 32. Deni-
que, ad ἐπιμήκιστον quod attinet, equidem illibenter carpinus in-
dustriam aliorum & peritiam, Henrici potissimum Strep-
hani, litterarum Graecanicarum statoris, sed quem absque virgula
cenforia dimittere nunc minime possumus, in thesauri indice ita
scribentem: 'Επιμήκιστον, Oblongum, Diuturnum: & aduerbia-
liter Diutissime v. l. Sed rectius fortassis ἐπὶ μήκιστον subaudiendo
χρόνον. Habere possit ea opinio praesidium in editione Basil.
MDLV. mere Graeca, & altera Graeco-Latina, cum Cognati &
Sambuci adnotationibus, quae ἐπὶ μήκιστον legunt, diuisim. Ve-
rum nostra lectio non auctoritate tantum editionis Aldinae &
Amstelodamensis, sed etiam analogia similium vocum ceterorum-
que scriptorum venerandis nominibus nititur. Prius euincunt
alia aduerbia, ad eandem rationem cum ἐπὶ connexa, veluti ἐπι-
βραχύτερον in Iamblico de mysteriis p. 45. ἐπιδιύτερον, & plura-
liter τὰ ἐπιδιύτερα, secundae partes, in Achille Tatio p. 225. vbi
consulendus d. πάνυ Salmasius pag. 608. & 700. nem ἐπιτο-
πλήκιστον in Schol. Aristoph. ad Concion. pag. 747. a. posterius
monstrabunt, quae sequuntur, testimonia. Ecce Alciophon
lib. I. ep. 22. p. 86. οἱ δὲ τὸ ἐντραγῶν ἐπιμήκιστον ἐξέτασαν, & Lu-
cianus*

τι σῶμα . καὶ κατὰ ψυχὴν .
ὅτοι δὲ οἱ μακρότατον γῆρας
ἔαδον σὺν ὀλίγῳ παντάλῳ .

II. Νέστορα μὲν ἔν τὸν σοφώ-
τατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς
παιδείων γενεάς 14.) Ὅμηρος
ἀλγεῖν ἐν συνίσταται ἡμῶν γυνυ-
μασμένων ἀρσεν ἐ ψυχῇ &
σώματι & Τερπείαν δὲ τὸν
μαύτην, ἡ τραγῳδία 15.) μύχρη

corporis & animi ratione, senectutem quam longissime, perfecta cum sanitate, produxisse.

II. Nestorem igitur, sapientissimum Achiuorum, ad tres generationes vitam prorogasse Homerus auctor est, quem & animo & corpore optime exercitatum nobis commendat. Et Tiresiam vatem, ad sextam vsque hominum aetatem

cianus noster dial. Terphac Plutonis p. 272. ἔν γε ὁ Θέτιος, ζῶνς ἐπιμήκιστον. Mox ibidem: ζῶνς ἐπιμήκιστον, ὁ Θέτιος. Idem de Gymnasiis p. 296. ἐπιμήκιστον διαμένει πρὸς τὸν πόρον. Rursum sub initium praesentis libelli: γυζάμεν τοῖς θείοις ἐπιμήκιστον ὕμεις βιώνει, & non longe post verba quae consideravimus, τὸν Τερπείαν ἐπιμήκιστον βιώνει.

14. Ὅμηρος ἀλγεῖν) Iliad. A. 250, seq. Odyss. Γ. 245. Sub Nestoris, (quem *longaevum* nominat *Martialis* VIII. epigr. 6. *trifeculifenum* vero Naeuius apud *Gellium* XIX. 7.) persona *Ovidius* *Metamorph.* XII. *vixi Annos bis centum, iam tertia vivimus aetas.* Verum cui non dictus Nestor?

15. μύχρη ἔξ γενεῶν) Sex, septem, immo novem duravisse aetates Tiresiam, fabulae volunt. Lege *Phlegontem Trallianum* mirabilem cap. IV. *Isaacum Tzetzen* ad *Lycophrona* pag. 76. *Barnesium* ad Euripidis *Bacch.* v. 175. *Barnesium* ad *Statii Theb. lib.* IV. pag. 3066. Ex quid plures in remotissima indicare iuvabit? De varia notione vocabuli γενεῶν, quae in aetate hominum considerata maxime venit, consule insigne litterati orbis & praecipuum Germaniae nostrae decus do. Alb. Fabricium *Biblioth. Graecae* l. I. c. 30. §. 35. nec non *Erasm.*

Schm.

ἔξ ἡμεῶν παρελθὺναι λέγει· τι-
θανὸν δ' αὖ οἷα ἄνδρα 16.)
Διοὺς ἀνακαίμενον, ὃ καθαρ-
τὴρ διαίτη χράμετον τὸν Τι-
ταῖον, ἐπιμαχέον βιῶναι.

III. Καὶ γὰρ δι' ὅλα μα-
κρόβια ἱερεῖται διὰ τὴν διαί-
ταν, ὥσπερ 17.) Αἰγυπτίαν αἰ
καλή.

tem superstitem fuisse. Tragici
commemorant. Credibile est eni-
tem, Tiresiam, quod vir esset Diis
deuotus, & puriori victus ratione
vteretur, vitam vixisse maxime diu-
turnam.

III. Quid? quod tota homi-
num genera propter victus ratio-
nem longacua memorantur, cu-
ius.

Schmidium ad *Matth.* XL 16. p. 187. seq. ex antiquis *Enstatianus*
ad *Iliad.* A. p. 97. & *Censorinus* cap. V.

16. Διοὺς ἀνακαίμενον) *Obscure* conuenit *Diis immortalibus*
sacrum; nec abit 10. *Benedictus*. In notis MS. *Asmilius* A-
quensis reddit: *Diis consecrat*. Melius exponas: *religiosum*,
Diis deuotum, idque *Iulius Pollucis lib. 1. sect. 20.* auctoritate: Ὁ
μὲν τοίνυν θεὸς νομίζον ἀνὴρ, καλεῖται αὖ ἐν στήθεσσι, φιλόδιος, ὅσιος, φι-
λαδύτης, φιλοεργαῆς, ἡμεργαῖος, θεῶν ἐπιμαχὴς, Διοὺς ἀνακαίμενος,
θεομαχῶ προσηκούμενος, vnde simul constat, quare statim *Noctet*
de *Magis* scribat: γὰρ τὴν μαντικὴν, ἢ θεοὺς ἀνακαίμενος.

17. Αἰγυπτίαν αἰ καλή) Quod bona cum
venia fiat viri illustri 10. *Gail. Steinbeslii*, commentarii vice af-
feremus, quae in notis MSS. ad *Heliod.* II. 28. p. 109. quas eius
beneficio possideremus, de istis ἡερογραμματῶσι & factis eorum li-
bris, pro sua profunda litterarum Graecarum peritia, adnotauit:
Libri hi Aegyptiorum sacri varia reconditae sapientiae complenda-
bantur argumenta. Meminit eorum *Plutarch. quaestio. conuin.*
4. 5. p. 702. item de *Iside & Osir.* p. 331. ex horum librorum prae-
ceptis etiam medici aegrotis curabant, *Diod. Siculus lib. 1. p. 12.*
item *Herapoll. Hierogl. 1. 2. p. 47* ἔστι δὲ παρὰ τοῦ ἡερογραμμα-
τῶσις ἢ βιβλος διὰ καλὴν αἰμῶν, ἢ ἡ κίνησι τοῦ κατακλε-

μνοὶ ἱερογραμματεῖς. 18.) Ἀσ-
συρίαν δὲ, καὶ Ἀραβίαν, οἱ ἐξηγγη-
ται

iusmodi sunt Aegyptiorum sacri
scribae, apud Assyrios & Arabas
fabula-

ὅντα ἄλλωθεν, *Magicas etiam disciplinas in his libris traditas fuisse, conicio e Luciani Philopsf. p. 321. seq. Auctores & curatores horum librorum vocabantur ἱερογραμματεῖς, docente Iosepho adu. Apion. p. 1034. καὶ πολλὴν ἐποίησαντο πρῆβαν, τὴ μὴδὲν ἀμνησεν παρ' αὐτοῖς πραττομένων παραλιπεῖν, ἀλλ' ἐν δημοσίαις ἀναγραφαῖς ὑπὸ τῶν σοφιστῶν ἀεὶ καθ' ἑαυτῶν. add. idem Ioseph. pag. seq. ἱερογραμματεῶν mentio quoque exstat apud Lucianum Longaem. p. 390. mores hominum eos castigasse patet ex Horapoll. l. 39. p. 47. Condendis mortuis operam dabant, secundum Diodorum Sic. lib. 1. pag. 57. Haecenus vir munere non minus quam eruditione excellentissimus. Pauca de sacris hisce Aegyptiorum scribis habet quoque *Basanius in Britannia hostes*, hoc est, *Adrianus Beuverlandus* in oriis Oxoniensibus (de quibus vide *Cl. B. G. Struuii* Introd. in notit. rei lit. c. IX. in fine) cap. XX. quae vel ideo haec legenda dabitur, quod nondum publici iuris facta sunt. Egit vir doctus de γραμματεῦσι & ἀρχιγραμματεῦσι veterum, quos ait fuisse *similes ἱερογραμματεῦσι* de quibus *Cheracmon* apud *Porphyrium* l. IV. ἀποκ. qui & ipse ἱερογραμματεὺς *Theodoro* in *Therap. & Tetrizi*.*

ὡς ὁ Αἴγυπτῳ ἱερογραμματεὺς *Χερήμων*
ᾧδεῖεν ἐν διδασκαλίᾳ τῶν ἱερῶν γραμμάτων.

Strabo lib. IV. pag. 659. *Enolne & Lucianum & Apuleium*. Ut de proprio nonnulla dictis admetiamur, erant scribae illi arte coniectandi de futuris, & amuletorum ac incantationis peritia celebres, vid. *Snidas* in ἱερογραμματεῖς, curarunt morbos epidemicos, pestilentiamque extinxerunt, idem voce ἱαχὴν, res naturales arcanasque scrutabantur scientias omnes, indicante *Clemente Alex. Strom. lib. V. pag. 657.* editionis *Potteranae*, & in primis lib. VI. p. 757 seq. atque *Aeliano* de natur. animal. XI. 10. p. 674. Cetera de iisdem dabitur *Galeni* ad *Iamblichum* de mysteriis p. 183. c.

Mena-

ταὶ τῶν μύθων. Ἰνδῶν 19.) δὲ, οἱ
καλεῖσθαι Βραχμᾶνες, ἄνδρες
ἀκαταβῶς φιλοσοφίᾳ χαλᾶζον-
τες.

fabularum interpretes, & apud In-
dos, qui vocantur Brachmanes, in
philosophiae studio exquisita cum
solertia

Menagius ad Diog. Laert. IX. 49. *Bourdelotius* ad Heliod. p. 81.
Gantiminius in librum primum de vita & morte Moſis p. 98. *Grae-*
ſius ad Luciani Philoſf. pag. 892. Opin etiam Ebraeorum ἱε-
ραγραμματῶν memorantur ab *Iosepho* de bello Iud. VII. 3 1. p. 960. illi
ſcilicet, qui viſa & portenta in coelo adparentia, quid praefa-
girent, exponere valuerunt; ſicuti *Tacitus* hiſt. V. 13. *anti-*
quas ſacerdotum Ebraicorum litteras, futurorum indices, nomi-
nat.

18. Ἀρσενίων δὲ καὶ Ἀραβίων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Iſti enim, quent-
admodum & Chananaei & Idumaei, fabulatores nuncupantur,
propterea quod parabolice conſueverint diſputare, vt ex *Theodo-*
reto in Baruchi cap. 3. notat *Bernardus Aldrete* in *Antiguedades*
de Eſpaña, Africa y otras provincias, Antwerp. 1614. editis, qui dum
praeſentem Luciani proferret locum, τῶν ἐξηγητῶν doctores, commen-
tatores, glosſularios interpretatur; qua ratione opus haud eſt,
receptam ſollicitare lectionem, & pro μύθων ſubſtituere μνῆμων,
cum *Io. Clerico* comment. ad Genef. V. 27. pag. 46. in primis cum
conſtet, ipſa rerum & naturalium & ſacrarum myſteria fabulis
cooperta fuiſſe & inuoluta apud orientis nationes.

19. Ἰνδῶν δὲ οἱ καλεῖσθαι Βραχμᾶνες) De Indorum μακροβίοις *Pal-*
ladius de gentibus Indiae & Bragmanibus pag. 3. ζῶσιν -- ὥς ἐκα-
τὸν πενήκοντα ἐτῶν οἱ γέροντες, δι' ὑπερβολὴν τῆς τῶν ἀνθρώπων εὐχρη-
ſτίας. *Vitae* proſpecto hominum centum annis modicam putant,
ſcribente *S. Ambroſio* de moribus Brachmanorum pag. 99. Ano-
nymus tractatu de Bragmanis, nomine Dindimi regis Brachma-
norum ad Alexandrum M. ita ſcribit pag. 88. nulla genera mor-

τες ἢ 20.) οἱ καλούμενοι δὲ
Μάγοι, γινώσκοντες τὸ μαγικόν,
καὶ θεοῖς αἰσχυόμενοι, παρὰ
τὸ Πέρσαι, ἢ Πάρθου, ἢ
Βάκτροι, ἢ Χωρσμίους, ἢ
Ἀρμέν, καὶ Σάκας, ἢ Μήδου,
ἢ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρ-
βάρου, ὁποῖοι τὴν τέχνην ἔ-
κλυον, διὰ τὸ μαγικὴν δι-
ταμενοι ἢ αὐτοὶ διεβί-
ον.

solertia versantes. Adhaec qui Magi
adpellantur, genus illud diuina-
tioni deditum & religiosum; in-
super apud Persas, Parthos, Ba-
ctrianos, Chorasmios, Arcos, Sa-
cas, Medos, & multas alias gentes
barbaras, sunt, qui & optime va-
lent, & diu viuunt; ob id ipsum,
quod magiae dant operam, tem-
perantiae in victu studiosissimi.

IV.

IV.

bonum numeramus & nomina, sed diuturnis gaudiis intemperate
fruiuntur: nullus itaque apud nos sanandis corporibus usus herba-
rum est, nec in alienas perniciēs auxilium petimus confluenti. Ex pag.
90. Mortem non patimur, nisi quam aetas affecta portauerit; immo
ipsam mortem, quamvis sero aduenientem, contemnunt; ἵνα θά-
νατος καταφρονῶσι, ait Incertus Philostrophus auctor cap. 18. quae
Origeni vulgo adscribuntur.

20. οἱ καλούμενοι δὲ Μάγοι— παρὰ τὸ Πέρσαι, ἢ Πάρθου κ. κ. λ. Ἰβη-
σπες ἢ. Casaubonum ad Lærtii πρόλογον, Luciani haud immemo-
rem. Non mirabitur, tam diversos populos aluisse magos, qui
didicerit, vniuersum orbem antiquum orientis, in Magianismum,
(ut barbare dicam,) & Sabianismum fuisse diuisum, qua de re
agit Humphrey Prideaux in The old & new Testament connected
in the history of the Jews parte I. lib. 4. Vtique magorum Aegy-
pti, & quidem longaeuorum, mentio in Isocratis Busiride p. 534. &
Phoeniciae, in Olympiodori vita Platonis pag. 587. & Persidis, Ara-
biae. Aethiopiae atque Aegypti, in Plinii hist. nat. XXV. 2. De
Magis ipsis operae facturi sumus pretium si nihil dixerimus, cum
materia sit publica, & a vitiis doctis dudum occupata; magnus
erit quos numerare labor.

21. ἢ

IV. Ἡ δὲ δὲ 12.) καὶ Ἰθνη ὅλα
μακροβιώτατα. ὅπως 22.)
Σέραι μὲν ἰσοῦσι 23.) μί-
χι τριακοντίων (30 ἔτην,
24.)

IV. Immo integrae gentes lon-
gissime proferunt aetatem, sicut
Seres, aiunt, ad annum vsque tre-
centesimum vivere; aliis quidem
eius

21. ἡ Ἰθνη ὅλα) Ita est, possuntque nationibus, quae ad summam
senectutem vixerunt, addi Homeritae, quondam μαυρίβιοι dicti
apud Photium cod. LXIV. p. 38. Hyperborei, qui feruntur an-
noli. Plinio teste IV. 12. Numidae inter Africanos, Appiani fide in
Punicis p. 64. Arcadium reges, de quibus Censorinus cap. 5. & Ser-
uius ad Aeneid. lib. 11X. Britanni, senium anno CXX. inchoan-
tes, auctore Plutarcho de placitis philos. V. 30. Cyrnaei circa Sar-
diniam habitantes, narrante Stephano Byzantino in Κύρη, atque
alii adhuc, a Gervasio in originibus mundi lib. 1. cap. 20. sect. 7. pag.
284. memorati, quibus adiicere liceat Meliteneses, utpote octogin-
ta vitae annos plerumque hodie excedentes, uti ex ipsa insula Me-
lita, anno MDXXXIII. in epistola ad Sophum perscripta 10. Quin-
tinius Hæduns pag. 112. nec non Aethiopus, de quibus illustris
Ludolfus hist. Aethiop. 1. 5. salubritatem vivacitatem incolarum sequi-
tur, quam nonnulli usque in annos centum producunt, una cum Grae-
corum hodiernis monachis, centesimum aetatis annum plerum-
que attingentibus, quod austeræ ipsorum vitae adscribitur. v. Ale-
xander Helladius de statu eccles. Graecæ praesenti p. 149. seq. & El-
senis olim inter Iudaeos, quos ob frugalem compositamque vitam
centesimum ut plurimum annum excessisse scribit Iosephus de bello
Iud. lib. 2. p. 719. edit. Gr. Basil. fuitque illis potius ὡς νῦν νῦν
ταῦτα, secundum Philonem Iudaeum de vita contempl. p. 894. quod
mox Noster de Seribus etiam refert.

22. Σέραι) De quibus dicenda praeripuit Georg. Henr. Vissius disser-
tatione miscellaneis paternis adnexa pag. 160. seqq.

23. μίχι τριακοντίων (30 ἔτην) G:ographus Graecus incertus in anti-
qui orbis descriptione ita de Seribus pag. 4. θήσονται δὲ πανταλοῦ
κατὰ

24.) οἱ μὲν, τῶ αἰεὶ, οἱ δὲ, τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τῆ μακρῆ γῆ-
ρος προτιθέμεται οἱ δὲ, καὶ τῇ
διαίτη. ὑδροποτῶν γὰρ φασι
τὸ ἔσθ'· τὸ το σὺμπαν καὶ
25.) Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριά-
κοντα

eius rei causam aeri, aliis inge-
nio soli, nonnullis etiam generi
victus adscribentibus: aquam
enim haec gens vniuersa potare
dicitur. Porro & Athotas, cen-
tum

ἑκατὸν δίκαι ἔσθ'· ἑκατὸν ἔκαστος ἐστὶν, ad quem locum, quicquid
adfetri potuit, erudita breuitate congeffit *Iac. Gothofredus*, cuius
haec est adnotatio: *De Seribus μακροβίαις Plinius quoque lib. 6.*
cap. 12. in fine, Solinus, Lucianus in μακροβίαις p. 632. Immo ἑ cen-
tum triginta ἔ ultra annos eos viuere refert Strabo lib. 15. pag. 482.
Etiā ducentos, Ctesias in Indiciis apud Photium, Strabo pag. 483.
immo ἑ trecentos, Lucianus d. loco, ubi ἑ causas eius rei varias
perstringit.

24. οἱ μὲν, τῇ αἰεὶ, οἱ δὲ, τῇ γῇ κ. τ. λ.) *Ammianus Marcellinus lib.*
XXIII. Agunt ipsi quietius Seres, -- coeli apud eos incunda sa-
lubrisque temperies, aeris facies munda, leniumque ventorum com-
modissimus flatus. Quibusdam interpositis: ipsi praeter alios
frugalissimi -- ἑ ita sunt abstinentes, ut apud se tradentes gignentia,
nihil ipsi comparent aduectisium. Idem lib. XXVII. de Thraci-
bis agens, has vitae ipsorum, in longum durantis aeuum, adfert
causas: Constat autem, inquit, ut vulgauerunt rumores assidui,
omnes pene agrestes -- salubritate virium ἑ prerogativa quadam
vitae longius propagandae nos anteire: idque contingere arbitran-
tur, quod collusione ciborum abstinent calidis, ἑ perenni viridita-
te reris asperginibus gelidis corpora constringente, auras purioris dal-
cedine potiuntur: radiosque solis suapte natura vitales primi omnium
sentiunt, nullis adhuc maculis rerum humanarum infectos. Adda-
tur Hippocratis liber de aere aquis & locis, & Henrici Meibomii opti-
stola de Longaeuis ad Serenissimum principem Augustum ducem
Brunsvicensem ac Luneburgensem, edita Helmstadii 1664.

25. καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάντα ἔ, ἑκατὸν ἐστὶν) *Plinius VII. 2. eos*
qui

κοντας καὶ ἑκατὸν ἑτῶν βιω-
ντες ἔσονται 26.) καὶ τὴν Χαλ-
δαίαν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἑτη βιω-
ντες λόγῳ τῆς μὲν καὶ 27.)
κρίθῳ ἄρτον χρημένους, ὡς
28.)

tum & triginta annos in vita com-
morari, fide aliorum constat. Chal-
daeos etiam, centesimum annum
excedere, fama accepimus, eosque
hordeaceo pane uti, tanquam ad
per-

qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis
est. Mirum, si Noster hic in mendo non iacet, ac pro Ἀθῶτας,
quod omnes habent editiones, legendum Ἀθῶτας. Ita enim Ste-
phanus Byzantinus in Ἀθῶν. τὸ τοπικὸν Ἀθῶας, χωρὶς τῷ ἰ, καὶ Ἀ-
θῶας τὸς ἐνοικῶντας. Ac homines quidem in monte illo habitan-
tes diutius quam alios vixisse, discimus ex *Aelian* var. hist. IX. 10.
ubi *Schefferus* in consilium vocandus cum *Kuhnio*. Hi ergo in-
telligendi sunt, si *Plinium* audimus, non qui oppidum eiusdem
nominis, in ipso monte situm, incolunt; cuius oppidani, eodem
Stephano monente, Ἀθῶται nominantur, qui si hoc loco denota-
rentur, tamen non Ἀθῶτας, sed Ἀθῶτας, vel Ἀθῶτας, si hoc oc-
curreret, scribendum foret, quandoquidem & oppidi istius homi-
num dimidio longiorem quam in aliis terris aetatem ponit *Mela*
II. 2.

26. καὶ τὴν Χαλδαίαν) Animaduertere, quam accurate magos a Chal-
daeis seiungat Noster, quod & *Strabo lib. XVI. p. 723.* & *Curtius*
V. 1. fecerunt; illi enim sacris operabantur, *aruspicum* fratres id-
eo ab *Arnobio lib. IV. adu. Gentes p. 134.* dicti, hi Astrologiae va-
cabant; quo de discrimine euoluendus *Thomas Gale* ad *Iamblich.*
de mysteriis pag. 287. & *Cl. Clericus* indice ad *Stanleii* histor. phi-
los. orient. voce *Magus*.

27. κρίθῳ ἄρτον) Antiquissimum in cibis hordeum, sicut Athenien-
sum rism *Menandro* auctore apparet, & gladiatorum cognomine,
qui hordearii vocabantur, verba sunt *Plinii H. N. XVIII. 7.*
pag. 525.

28.) ἔξυδερξίας τοῦτο φάρμακον, οἷς γε φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθησεις ὑπὲρ τὴν ἄλλαν ἀνθρώπου ἐπιμύειας εἶναι.

V. Ἄλλα ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων γενῶν, ἔτι τῶν ἰσθίων, ἅτινα φασιν αἰσθῆσι πλεῖστον διαγιγνέσθαι χρεῖται· οἱ μὲν, διὰ τὴν γῆν, καὶ τοὺς αἴθρας· οἱ δὲ, διὰ τὴν διαίταν· οἱ δὲ, καὶ δι' αἰσθῆσι ἐγὼ δ' ἂν σοὶ δικαίως τὴν ἐλπίδα φηδίας παραχρῆμι, ἰσχυρήσας, ὅτι καὶ κατὰ πάσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἴθρα, μακροβίοι γιγνέσθαι αἰσθῆσι, οἱ γυμνασίους τοῦς καθ' ἑαυτοὺς, καὶ διαίτη τῇ ἐπιτηδεύουσιν πρὸς ὀλίγων χρεῖται.

perspicacitatem medicamine, quibus aiunt, propter hanc ipsam victus consuetudinem, alios quoque sensus, supra reliquorum hominum sortem vigere.

V. Verum haec de hominum generibus & nationibus longaevis, quas plurimum aetatis exigere ferunt, alii quidem propter situm terrae & coeli benignitatem, alii ob victus rationem, nonnulli propter vtrumque. Ego autem meliorem spem tibi facile praebuero, si ostendero, quavis in terra & sub quolibet coelo, longam vitam iis obtingere, qui accommodatis ad naturam exercitiis & aptissima victus ratione vtentes, seruiunt sanitati.

VI.

VI.

28. ἔξυδερξίας τοῦτο φάρμακον) Paullo ante nobis laudatus vir insignis, sc. Clericus, art. Crit. pars. 2. sect. 1. cap. 12. §. 9. ambiguum hanc esse pronuntiat constructionem, eo quod bina connectantur substantiua, quorum alterum ponatur in gignendi casu, ac proinde intelligendum *medicamentum quo perspicaciores fiunt*, non quo dematur perspicacia. Dubium videri posse sensum, non diffiteor, non tam ex ea ratione quam vir doctus promittit, quam ideo in primis, quod φάρμακον est ex illorum vocabulorum ordine, quae μίαν nuncupant Graeci, & in vtrumque capiunt.

VI. 29.) Διαίρεση δὲ τῷ λόγῳ ποιούμεαι τὴν πρώτην, κατὰ γὰρ τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν ἔκ πρώτων γίνονται 30.) τῶν βασιλικῶν καὶ στρατηγικῶν ἀνδρῶν 150-

VI. Diuidam autem hanc narrationem potissimum iuxta hominum studia , & primo loco regia imperatoriaque perfunctos dignitate

tur significatum , id quod de vocabulo nostro commonstratum dedit laudem supergressus omnem I. C. Dietericus in iatreo Hippocr. p. 1325. seqq. Praeterea, dum de μακροβίους vnice hic sermo est per integrum libellum, nemo adeo coecus est , quin perspiciat, ἐξυδορίας φάρμακον nil aliud designare, quam medicamen quod perspicaciores reddit , cum alioquin repugnarent sequentia, de ceteris Chaldaeorum αἰσθητικῶν ὑπομνήματα. Ad hanc mentem Diodorus Siculus αἰθανάτας φάρμακον nominauit lib.1, cap.25.

29. Διαίρεση δὲ τῷ λόγῳ ποιούμεαι τὴν πρώτην) Ad posteriora verba haec notauit Aemilius in MS. τὴν πρώτην ἀβσολύτῳ ἀδωβιολίτῳ ὑστέρῳ, pro a principio, κατ' ἀρχήν. Steph. Lucianus etiam alibi. Commodius reddas per praecipue, potissimum; nam si, vt vulgo etiam fit, conuertas primo , idem sonabit cum eo quod sequitur καὶ πρώτων γὰρ &c. Dicitur vero τὴν πρώτην ad eundem modum, quo τὴν ταχίστην, τὴν ἀρχήν, alia. Firmat expositionem res ipsa: ait Lucianus, se tractatum de longaenis distributurum τὴν πρώτην, ἐν πρώις secundum diuersa hominum studia; quod reapse praestit, dum πρώτων γὰρ , primis quidem in acie ponit reges & regios viros, dein vero philosophos, mox historicos, tum rhetoras, denique poetas; paucis: βασιλῆας καὶ πεπαιδευμένους, vt in fine libelli ipse loquitur.

30. τῶν βασιλικῶν) Quo nomine Noster eos potissimum designat in hac narratione , qui aut regio sanguine orti , aut regni dignitatem adepti fuerunt. Sic in tract. de Saltatione pag. 808, τῶν γὰρ ἐν τῷ Πόντῳ βασιλεύοντες, βασιλικῶν τις αἰδομένη. Vide de hac C 2 aliusque

ισογίαν , 31.) ὃν ἔλα-
 xai

tate commemorabo , e quibus
 vnum

aliisque huius vocis notionibus Cl. *Raphelium* ex Polybio ad Ioan. IV. 46. & eum, qui sub *Theophili Amelii* nomine latet in vernaculis adnotationibus ad loca quaedam N. T. pag. 16. Quomodo *βασιλεὺς* differat a *πολιτὴν* & *τυραννῆα*, inuenies apud *Perizonium* ad Aeliani II. 20. p. 100. ff.

31. ὃν ἔλα) Ecquid vero est ille *vnu*? Grauiſſima haec quaestio est, & omnino perdigna, in qua suum acumen alta ingenia exerceant, secure tamen neglecta commentatoribus. Nostrenuibus vestigiis filum quoddam praefereamus. Si coniecturae datur locus, forte Auidius Cassius erit, strenuus sub M. Antonino philosopho bellicus, qui ipsam, viuo adhuc imperatore, arripuit tyrannidem, impense laudatus a diuo Marco in epistola ad praefectum suum, legenda apud *Volcatium Gallicanum* in vita Auidii cap. 5. Vel potius innuit Noster Claudium Pompeianum, generum Marci Antonini, eumque maximis honoribus functum atque *μακροβίον*. Ita quippe *Iulius Capitolinus* in Marco Antonino cap. 20. pag. 365. *Proficiscens ad bellum Germanicum, filiam suam, non decesso luctus tempore, grandaevo equitis Romani filio Claudio Pompeiano dedit, genere Antiochenſi, nec satis nobili, quem postea bis consulem fecit.* Rurſum D. Marcus litteris ad Faustinae apud *Gallicanum* cap. 11. *Pompeianum nostrum in annum sequentem consulem dixi, idemque imperator in oratione ad senatum, ibid. cap. 12. Habetis igitur, P. C. pro gratulatione victoriae generum meum consulem, Pompeianum dico: cuius aetas olim remuneranda fuerat consulatu, nisi viri fortes interuenissent.* Sed haec ipsa illustri *Steinheilio* non satis expedita habentur, cuius haec sunt ex litteris verba: *Ἄν* *αὐτορ* *noſter* *venνῆſτος* (ἡδὺς enim vocatur a schol. Sophocl. A. ac. flag. v. 1283. p. 36.) per verba, τὸν ἔλα, designare volueris *Claudium Pompeianum* affirmare non ausim, praesertim cum scriptores de huius morte dissentiant. Non enim equidem duos vixisse eodem tem-
- pore

32.) εὐσεβείᾳ μεγάλῃ
 θουάτῃ αυτοκράτορος τύχῃ
 εἰς τὴν τελευταίαν ἀγαγῶσα
 τάξιν, εὐεργέτης τὰ μέγιστα
 τῇ οἰκυμένῃ τῶν αὐτῶν ἔτη
 γὰρ ἀν' αἰδῶν καὶ σὺ, τῶν μα-
 κροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον
 33.)

vnum posteaquam benignissima
 magni & diuiniissimi Imperatoris
 fortuna ad supremum fastigium
 euexit, largissimis beneficiis or-
 bem tibi subiectum affecit. Pari
 ratione tibi quoque, habitus ac
 fortu-

pore Pompeianos, patrem & filium, quorum prior M. Antonini ge-
 ner, alter e filia Lucilla nepos fuit, uterque etiam ad consulatus fa-
 stigium accessit, testantibus Fastis & inscriptionibus Gruterianis. Pe-
 trum inniorem, quem a Caracalla interemptum refert Spartianus, non
 notari perspicuum est. De patre autem res est incerta, hunc enim
 ob insidias Struclæ interfectum fuisse a Commodo tradit Lampridius,
 Capitolinus vero visa Pertinac, p. 55. scribit. Pertinacem Com-
 modo occiso, huic Pompeiano auctorem fuisse, ut imperium sumeret.
 Pari ratione sibi ipsi non constas Zonaras vit. Commodi p. 597. cum
 enim dixisset, Commodum fere omnes claros sui temporis viros in-
 teremisse, excepto Pompeiano, Pertinace & Victorino, paullo post sub-
 iungit, Pompeianum ob intentatam Commodo necem sibi ipsi exi-
 tium conciliasse. Si aliam proponere coniecturam fas erit, forsitan
 de Pertinace sermo fuit Luciano, quia aetate iam pronecla imperii
 culmine ornatus, spem de se largissimam orbi terrarum exhibuit.
 Haecenus vir illustris. Quod si tamen in haec tempora incidit
 Pompeiani maioris aetas, potuit eum in animo habuisse Lucianus,
 qui ab imperatore diuellit hunc unicum, & istius favore ad supre-
 mam dignitatem fuisse euectum scribit, consularem puta. Nam
 haec vivente & florente adhuc illo vno scripta sunt; neque aliud
 ex Nostro colligere licet. Pompeianus ille προβύτης vocatur
 ab Herodiano l. 6, addente, eius dicta ipsum Commodum reueritum
 fuisse.

32. καὶ εὐσεβείᾳ μεγάλῃ θουάτῃ) Mallem cum Marcilio: ἢ εὐσε-
 βείᾳ, μεγάλῃ καὶ θουάτῃ. Quod Graece sonat εὐσεβείᾳ
 τύχῃ id reddidimus benignissimam fortunam, quia εὐσεβείᾳ quan-
 C 3 doque

33.) τῆς ἕως ἢ τῆς τύχης,
 παμώτερον ἐλπίσας γῆρας
 ὑγιανόν & μακρόν. καὶ ἄμα
 ζήλους, ἐργασίῃ σιταίῳ τῇ
 διαίτῃ μεγαλύνει ἄμα ἢ ὑγι-
 νισίων βίον.

VII. Παμπίλιου νομάς
 34.) ὁ εὐδαιμονίστατος τῶν
 Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μά-
 λιστα 35.) περὶ τὴν θρασύτητα
 τῶν θιῶν ἀρχαλίδης, 36.)
 ὑπὲρ

fortunae similitudinem in longae-
 uis intuenti, recte sperare licebit
 vegetam feramque senectutem :
 quos si imitari volueris , obser-
 uata hac victus ratione id conse-
 queris, vt diutissime non viuas so-
 lum sed etiam valeas.

VII. Numa Pompilius , ille
 Romanorum regum longe feli-
 cissimus, & Deorum religiosissi-
 mus cultor, supra octoginta an-
 nos vitam traduxisse narratur.
 Ser-

doque *benignum, clementem*, denotat , ostendente illustri *Grob.*
Cuspero in appendice ad Homeri apotheosin p. 286. c. Nisi po-
 tius legendum : ὡς ἦν καὶ εὐσεβέστατος ἢ μεγαλήθεος. Porro αὐτο-
 κράτορος τύχη est periphrasis, pro *imperator fortunatissimus*. Sic
error Herculis, pro, Hercules errans ; *victoria Caesaris*, i. e. victor
 Caesar, & sexcenta alia apud *Vechterum* Hellenolox. lib. 2. cap. 8.
 toto, *Scioppium* ad carmina Priap. pag. 39. *Phil. Carolum* ad *A.*
Gellium p. 355. f. *Muresum* var. lection. III. 4.

33. τῆς ἕως) *Habitus corporis hic videtur notari*, dicit *Aemilius*
 in adnotatis MSS. nec repugnatus.

34. ὁ εὐδαιμονίστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus do-
 mi res suas agere, & sacra in ordinem cogere.

35. περὶ τὴν θρασύτητα τῶν θιῶν ἀρχαλίδης) *Quid Numa religiosus ?*
 ait *Florus* l. 8.

36. ὑπὲρ τὰ ὑποκείμενα ἔτι καὶ αὐτὸς βιώσας) *Potitarum Latino-*
rum princeps Aen. VI

-- -- -- *Nosco crines incanaque mentem*
Regis Romani, primus qui legibus urbem
Pandanus, Curius parvis & paupere terra
Misissus in imperium magnam.

Annos

ὡπὲρ ὑποδείκναι ἐν βιβλιοθήκῃ
ταῖς ἱστορίαις. 37.) Σίξβιϑος δὲ
Τούλλιος, Ῥωμαίων 6 ἔτος βα-
σιλεὺς, ὡπὲρ τὰ ὑποδείκναι ἐν
23) αὐτῇ βίῳταῖς ἱστορίαις.
38.) Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος
Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδεύ-
σας. 2 ἐπὶ 39.) Κύμη δια-
τρέψων, ὡπὲρ τὰ ὑποδείκναι ἐν
ἀγέταις τῶν βίῳταῖς.

VIII.

VIII.

Annos aetatis exprimit *Plutarchus* in vita eius p. 74. ἰταλῦτος δὲ
χρόνους ἢ πολὺν τοῖς ὑποδείκναι προβιῳτας. Tres & quadraginta
annos regnasse vult *Linus* I. 21. ac *Eutropius* I. 2. quadraginta
vero & vnum, *Paulus Diaconus lib.* I, pag. 42. & *Cassiodorus* in
chronico p. 1322.

37. Σίξβιϑος δὲ Τούλλιος - - ὡπὲρ τὰ ὑποδείκναι ἐν) Collige annos
vitae ex imperii, *Dionys. Halicarn.* antiq. Rom. l. IV. p. 141. qua-
draginta annis circumscripsit magistratum eius; *Linus* I. 48. ad-
dicit quatuor annos cum *Eutropio* I. 6. & *Sexto Raso* *Breviaril*
p. 3. ex quibus emendandi *Paulus* Aquilegiensis *diaconus lib.* 1.
pag. 44. & *Cassiodorus* l. d. ann. XXXIII. tantum tribuentes.

38. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς) Quod omnes sci-
unt, ac *Naso* *Fastor.* II, factis scite versibus (quorum suavitatem
considerat *Io. Hariungus* locorum memorabilium decuria 3, cap. 8.
p. 729.) sic comprehendit:

Ultima Tarquinii Romanae gentis habebat

Regna, viv iminisse, fortis ad arma tamen.

39. ἐπὶ Κύμη διατρέψων, ὡπὲρ τὰ ὑποδείκναι) *Halicarnassensis lib.* 6.
pag. 358. Ταρκύνιος δὲ ὁ βασιλεὺς, ἔτος γὰρ ἐπὶ λοιπῇ ἐν 3 γένει
ἡδὺν τι γεγονὸς ὑποδείκναι ἐν οἷς τὴν Καμπανίδα Κύμη ἔχειτο
πρὸς Ἀρσίδαμον - - παρ' ᾧ βασιλὺν τινά ἡμεῶν ἡμεῶν ἐπὶ βίῳτα
ὡπὲρ τὰ ὑποδείκναι ἐν αὐτῇ.

VIII. Οὗτοι μὲν ἐν Ῥωμαίων βασιλεῦσι οἷς συνάψω ἢ τὸ λοιπὸν βασιλείας, τὸς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, ἔτι τῷ ἐπιτηδεύματι ἐκάστω. ἐπὶ τέλει δὲ σοὶ ἔτι τὸ λοιπὸν Ῥωμαίων, τὸς εἰς μέγιστον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσθεῖς ἅμα ἔτι τὰς καλὰς τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλείστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἐλεγχος ἡ ἱστορία 40.) τῶν διαβάλλον περιωμένων τὸν ἐν ταῦθα αἶρα, ὥστε ἡμᾶς 41.) χρηστότερας ἔχον τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἐσθλαί, 42.) πρὸς τὸ εἰς μέγιστον τε ἢ λιπαρὸν, τὸν πάσης γῆς ἔτι θαλάττης διασπο-

την,

VIII. Atque hi quidem sunt reges Romanorum : quibus adiciam ex reliquis gentibus illos , qui ad longam senectutem peruenere , commemoratis etiam cuiusque studiis. Sub finem ceteros quoque Romanorum civium , quorum grandior fuit aetas, adscribam, ne omissis quidem illis , qui reliquam per Italiam longius vitae spatium exegere. Est autem historia, ad refellendos eos , qui aerem nostrum vituperare conantur , adeo idoneum argumentum, ut & nos benigniorē spem concipiamus fore, ut rata habeantur vota, quae cum

nuncu-

40. τῶν διαβάλλον περιωμένων τὸν ἐν ταῦθα αἶρα) De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Donni, Marfilium Cognatus, Alexander Petronius, & nostra memoria V.C. Io. Maria Lancisius in ampla dissertatione de hoc argumento edita Romae 1711, qua salubritatem aeris istius adstruit.

41.) χρηστότερας ἔχον τὰς ἐλπίδας) Herodianus l. 7. ἐπερὶ θη τε ἡ Ῥωμαίων δῆμος καὶ χρησταὶ ἔχον ἐλπίδας , qui locus memoriae nunc meae forte adest ; & similia apud alios. Mox, pro τελείας εὐχὰς, quod omnes habebant editi libri, excudi curauimus τελείας.

42. πρὸς τὸ εἰς μέγιστον τε καὶ λιπαρὸν κ. τ. λ.) Ita hunc locum per incisa diuisimus, qui deprauatus legebatur : τελείας ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἐσθλαί πρὸς τὸ εἰς μέγιστον τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης.

τον, γῆρας ἀφικέσθαι, 43.)
τῇ ἐαυτοῦ οἰκυμένη βασιλευ-
σα ἦδη, & γήρῳτα.

nuncupamus in finem, ut ad sum-
mum beatissimumq; senium per-
ueniat is, qui totius est terrae ma-
risque dominus, & suo imperat
orbi, atque senescere iam incipit.

IX. Ἀργανθόνιος μὲν ἔτι

IX. Porro Arganthonius Tar-
tes-

44.)

Θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, ac sine sensu vertebatur :
forte, ut vocis plane compotes fiamus, longissimam ac plenissimam tota
terra marisque dominantem senescentem, iamque in suo solo regnan-
tem & senescentem adsequenti. Vidit aliquid huius vitii lac. Gro-
nauus, in totam vero textus dispositionem non penetrauit, vidit
quoque Aetilius in MS. monens : Refer ad ἐλπίδας vel ὠχρε-
προς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μίκισον. Ceterum phrasis λιπα-
ρὴν γῆρας Homericā est, quam sic illustrat *Enstasius* ad Odyss. Δ.
pag. 1676. γῆρας δὲ λιπαρὴν, τὸ δίχα πλοῦ καὶ τῆς ἐκείθεν τηκεδνός
καὶ ἄλλως δὲ, τὸ ἰνδαυμον. ἢ ἱκανῶς μετ' ἄλλων τὸ, χαλαρὸν δ' ἐπὶ
γῆρας ἱκανόν.

43. τῇ ἐαυτοῦ οἰκυμένη) Romanum denotat orbem, qui sic passim
vocatur ab historicis, *Polybio* VI. 48. *Zosimo* II. 7. *Herodiano* V. 2.
ab oratoribus, *Libanio* orat. funebri in Iulianum imp. p. 290, &
366. *Athenagora* in legatione pro Christianis sub initium, ac p.
14. Adde eruditos commentatores ad S. Lucae II. 1. Lucianus
ipse paulo ante memorauerat τὴν αὐτοκρατορὸς οἰκυμένην. Im-
peratorum vero induit M. Antoninum philosophum, sub cuius
imperii extremo scripsisse videtur. Noster hunc tractatum, eoque
γήρῳτα eum adpellat; peruenit enim M. Antoninus ad sexagesi-
mum primum vitae annum, testibus *Iulio Capitolino* cap. 18. ac
Eutropio VIII. 7. peruenissetque forsitan ulterius, nisi aegrotans
abstinisset cibo potuque, mori cupiens, anxissetque morbum, nar-
rante eodem *Capitolino* cap. 28.

44.) Τερτησίων βασιλεύς,
πεντήκοντα & ἑκατὸν ἑτη βιω-
σαί λέγεται, 45.) ὡς Ἡρόδοτος
ὁ λογοποιός, ἢ ὁ μελοποιός 46)
Ἀνα-

tessiorum rex, quinquaginta & cen-
tum annos vixisse dicitur sicut
habet Herodotus historiae, & Ana-
creon lyrici carminis conditor: ve-
rum

44. Τερτησίων) Gangraena tollenda est, quae clanculum huic loco
insedit, ac vel inuitis editionibus vniuersis, ne Aldina quidem ex-
clusa, sic rescribendum, cum perperam τερτησίων antea lectum fue-
rit. Dubitare nos haud sinunt veteres. Plinius III. 1. Γαν-
γρεία, Tartessos a Graecis dicta. Item Stephanus Byz. Τερτησός,
πόλις Ἰβηρίας. Et mox: τὸ Ἰθνηκὸν Τερτησός. Hesychius: Τερτησός,
πόλις ἔξω τῶν Ἑρακλείων σιλαῶν, ἧς Ἀργανθωνίῳ ἰβασίλῳσιν. Αρ-
ριανὸς de expedit. Alex. M. lib. II. cap. 16. Φονίκων κτίσμα ἢ
Τερτησός. Strabo lib. III. παρ. 140. πλιν -- καλεῖσθαι Τερτησόν -- &
τὴν χώραν Τερτησίδα. Arrianus Alexandrinus de bello Hispan.
παρ. 424. Ἕλληες τε ὁμοίως ἐς Τερτησόν καὶ Ἀργανθωνίῳ Τερτησὺ
βασιλεία πλόντες -- ἢ γὰρ Ἀργανθωνίῳ βασιλείᾳ ἐν Ἰβηρίᾳ ἦν. καὶ
Τερτησός μοι δοκεῖ τότε εἶναι πόλις ἐπὶ θαλάσσης &c. De ipsa
Tartesso fufe differentem vide Aldrete lib. III. cap. 12. operis Del
Ostigen, y principio de la lengua Castellana, Romae MDCVI. pu-
blicati.

45. ὡς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX. annis vitam Arganthonii meti-
tur, libro I. sect. 163. ἐνυμνᾷται δὲ Τερτησὺ ὑδαμινῶτα ἔτι, ἰβήλωτα δὲ πάντα, ἥκιστα & ἑκατόν.

46. Ἀνακρίων) Ode LXVIII.

Ἐγὼ δὲ ὡς ἂν Ἀμαλθείῃ
Βυλαίῳ κίεας, οὗτ' ἔτι
Πεντήκοντά τε καὶ ἑκατόν
(Ἀργανθωνίῳ ὡς ἄναξ)
Τερτησὺ βασιλεύσαι.

Prouocat ad utrumque, Herodorum pura & Anacreontem,
Pblegon quoque Trallianus de longaeuit, cap. 4. Ἀργανθωνίῳ
ὁ τῶν

Ἀνακρίων. 47.) ἀλλὰ τὸ
μὲν μῦθος τισι δοκεῖ. 48.) Ἀγα-
θοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
ἐτῶν ἐνενήκοντα πέντε τελευταίᾳ,
καθάατος 49.) Δημοχάρης

κβ

rum hoc fabula quibusdam vi-
detur. Agathocles Siciliae ty-
rannus, cum quintum & nonage-
simum ageret annum, obiit, sicut
Demochares & Timaeus litteris
prodi-

ὁ τῶν Ταρτησίων βασιλεὺς, ὡς ἰσοῦ Ἡρόδοτος, ὁ Ἀνακρίων ὁ ποιη-
τὴς, ἐτη μ'. vt ex huius etiam & *Censorini*, mox adferendi, testi-
monio liqueat, aliter in Herodoto olim, quam nunc, scriptum
fuisse. Porro quidam plures adhuc quam CL. annos Argan-
thonii numerant, vt adnotatum ab illustri eruditione clarissimis
viris, Io. Pottero ad S. Basilii M. orationem de legendis gentiliū
libris cap. 22. & *Iosua Barnes* ad Anacreontem. Ipsum denique
Arganthonii nomen habet aliquid ominis, alludens ad ἀργὴν γῆν,
quod sonat πολυχρόνιον, ex felici σχημασμῷ *Sam. Bocharti* Geogr.
sacr. part. 2. lib. 1. cap. 34. pag. 672.

47. ἀλλὰ τὸ μὲν μῦθος τισι δοκεῖ) Est in hac mente *Censori-*
nus cap. V. Poetae quidem multa incredibilia scripserunt, nec mi-
nus historici Graeci, quamvis a vero par non fuit decedere: vt He-
rodotus, apud quem legimus Arganthonium Tartessiorum regem
C. 63 L. annorum fuisse. Aut Ephorus, qui tradit Arcadas dicere,
apud se reges antiquos, aliquot ad CCC. vixisse annos. Verum haec,
vt fabulosa, praeterea.

48. Ἀγαθοκλῆς τε ὁ Σικελίας τύραννος ἐτῶν ἐνενήκοντα πέντε τελευταίᾳ)
Senem vocat *Iustinus* XXIII. 2. caluum fuisse, & prae senio de-
fluxisse capillos, patet ex *Aeliani* var. hist. XI. 4. Nonnisi LXXII.
annos vitam & spiritum duxisse contendit *Diodorus Siculus* in eclo-
gis libri XXI. a Rhodomanno primum editis.

49. Δημοχάρης) *Vossius* vide de historicis Graecis L. II. p. 68. *Pe-*
rizon. ad *Aeliani* var. hist. III. 7. *Mensium* in bibliotheca Atti-
ca, tomo X. thesauri antiq. Graec. Gronouianarum col. 1479.

καὶ 50.) Τίμαιος ἱστορεῖν.
51.) Ἰέρον τε, ὁ Συρακασίων
τύραννος, δύο καὶ ἐννηκόντα ἐτῶν
γινόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
σιλεύσας ἑβδομήκοντα ἐτη,
ὥσπερ 52.) Δημήτριος τε ὁ
Καλλισιανὸς ἔ' ἄλλοι λόγου-
σιν. 53.) Ἀντίας δὲ Σκυθῶν
βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς
Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον ποτα-
μὸν, ἔπεσεν, ὑπὲρ τῶν ἐννηκόντα
ἐτη

prodiderunt. Hieron quoque
Syracusanorum tyrannus, duos &
nonaginta natus annos, ex morbo
interiit, cum regno praeuisset an-
nos septuaginta, quemadmodum
Demetrius Calantianus aliique
referunt. Antreas Scytharum rex,
in praelio, cum Philippo ad Istrum
fluuium commisso, annum iam
nonagesimum egressus, cecidit.

Bar-

50. Τίμαιος) Denuo huius Noster meminit infra, & Scholiaſtes eius ad
Afinum pag. 4. & Polybium XV. 33. p. 1003. Tauromeni in Sici-
lia natus, scripsit Athenis, Plutarch. de exilio p. 605. Nobilis
est de eo Diodori Siculi locus, ex principio libri quinti: Τίμαιος
μὲν ὃν μεγίστην πρόνοιαν πεποιημένος τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας, καὶ
τῆς πολυπειρίας πιφρονικῶς, διὰ τὰς ἀκαίρους καὶ μακρὰς ἐπιτιμή-
σεις εὐλόγως διαβάλλεται, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐπιτιμήσεως
Ἐπιτίμαιος ὑπὸ τινων ἀνομαζέθῃ, nec non alius Longini περὶ ὕψους sect.
IV. sed qui ab harum rerum cupidis inspicendus ipse est, ut quid
in Timaeo laudandum, quid reprehendendum sit, intelligant.
Tractat de eo, praeter Vossium dicto opere, Menrsius ad Heilych.
Milesium n. pag. 203. 204.

51. Ἰέρον) Nonagesimo obiisse anno testatur Linius XXIV. 4. &
Valerius Maximus VIII. 13.

52. Δημήτριος τε ὁ Καλλισιανός) Mendum heic latere, animaduer-
sum est Palmerio, Menagio. Vossio de historicis Gr. III. p. 352. Men-
sio in bibliotheca G. col. 1344. atque Aemylio in notis MSS.
qui Καλατιανός aut Καλαντιανός restituendum esse monuerunt.

53. Ἀντίας) Accipe illustrationem ex epistola Sternheiliana: Reſtius
forſitan Ἀντίας dicetetur, ita enim scriptum eius nomen occurrit
apud

ἐτη γεγονώς. §4.) Βάρδουλις
 ὃ ἢ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ'
 ἵππου λέγεται μάχεσθαι §5.)
 ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ,
 §6.) οἱ ἐννήκοντα τετάρων ἐτη.
 Τήνης δὲ, §7.) Ὀδρυῶν βα-
 σιλεὺς,

Bardylis Illyriorum rex, in eo, quod
 contra Philippum gessit, praelio,
 pugnasse ex equo fertur, cum no-
 naginta adeptus esset annos. Te-
 res, Odryfarum rex, teste Theo-
 pompo, ad aetatis annum nona-
 gefi-

apud Plutarchum apophtheg. Reg. pag. 128. Ἀτίας ἔγραφε πρὸς τὸν
 Φίλιππον, & de fort. Alex. serm. 2. p. 248. ὃ δὲ τῶν Σκυθῶν βασι-
 λεὺς Ἀτίας Ἰσμηνίαν τὸν αὐλητὴν λαβὼν αἰχμαλώτην. Strab. l. 7.
 p. 355. Ἀτίας δὲ δοκῇ τῶν πλείων ἄξαι τῶν ταύτη βαρβαρῶν, ὃ
 πρὸς Φίλιππον πολεμήσας τὸν ἡμίονον. Justinus 3, 2. vocat eum
 Atheam, quem sequitur Frontinus Strateg. 2, 4, 20. Eundem esse
 patet, cuius epistolam satis Laconicam profert Clemens Alex. lib. 5. p.
 561. Βασιλεὺς Σκυθῶν Ἀτοίας Βυζαντίων δῆμος. Μὴ βλάπτει
 προσίδες ἡμῶς, ἵνα μὴ ἡμεῖς ἵπποι ὑμῶν ὕδαρ πίωσι. Et rectissime
 hanc se coniecturam habere vel ex eo patet, quod codices MSS.
 quidam Clementis Alexandrini etiam Ἀντίας habeant, ut in recen-
 tissima editione Oxoniensi adnotatum est p. 664.

§4. Βάρδουλις) Geminato λ. scribitur in Plutarchi vita Pyrrhi p. 387.
 & in Helladii Chrestom. col. 955. Βράδουλλις, quod tamen in Βάρ-
 δουλλις mutandum.

§5. ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ) Describit hoc bellum Diod. Siculus
 lib. XVI. pag. 512.

§6 οἱ ἐννήκοντα τετάρων ἐτη) Hoc est nonagenarius, ut recte explicat
 Scholiasta, & locutio τετάρων οἱ ἄνδρες, quam adfert, extrat apud No-
 strum in Fugitiuis pag. 596. ἐπεὶ δὲ οἱ ἄνδρες τετάρων ἡξάρτο.

§7. Τήνης δὲ Ὀδρυῶν βασιλεὺς) Quam lectionem in textum ipsum
 admittere non dubitavimus, postquam Matcilinus, Menagius, Pal-
 merius & Bochartus Geogr. 8. part. 1. lib. 3. cap. 2. p. 173. eam sta-
 biliturunt, atque sic in scripto etiam codices suo, inuenisse se testa-

αίλων, καθά φησι 58.) Θείο-
πομπος, δύο καὶ ἐναντιοῦντα
ἐτῶν ἐτελεύτησεν. 59.) Ἀντίγο-
νος δὲ ὁ Φιλίππου, ὁ μονόφθαλ-
μος, βασιλεὺς τῶν Μακεδό-
νων, 60.) περὶ Φρυγίαν μα-
χομένος Σελίκου ἑ Αὐσιμαχῆς,
πράγμασι πολλοῖς περιπετῶν,
ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἑνὸς καὶ ἑξήδε-
κοντα, ὥσπερ 61.) ὁ εὐστρα-
τιῶ-

gesimum procedens, extinctus est.
Antigonus, Philippi filius, altero
captus oculo, rex Macedoniae, in
Phrygia cum Seleuco & Lyfimacho
pugnans, multis vulneribus con-
fectus e vita migravit, anno aetatis
octogesimo primo, prout comme-
morat Hieronymus, qui cum eo
stipendia in bello meruit. Lyfi-
machus,

tur Graecinis. Odrysae autem inter Thraciae gentes nobilitate
& potentia maxime floruerunt, de quibus consulendus V.C. Cel-
larius Geogr. antiq. II. 15. pag. 1329. Tereus, illorum rex, praeter
iam indicatos a viris doctis scriptores, diserte nominatur a Xen-
ophonte de exped. Cyri lib. VII. pag. 411. αὐτὸς δ' ἦν οὐκ ἐστὶ ἀρχαῖ, Μα-
κεδόν, ἀλλὰ Τέρης τῷ Ὀδρύνῃ ἀρχαῖς τινός.

58. Θείοπομπος) Omnia de hoc historico occupantur commenta-
tores ad Longini sectionem 43. Maurinus ad Hesych. Miles. pag.
x85. ff. Perizonius ad Aelian var. hist. III. 18. p. 223. Vossius de
hist. Graec. I. 7. De eius opere, Σαυμάσια inscripto, evolvendus
Maassacius diss. Crit. pag. 387.

59. Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου, ὁ μονόφθαλμος) Vnde & Cyclops cogno-
minatus fuit. vid. Lud. Caesius Rhodiginus antiq. lection. XXI.
38. pag. 838.

60. περὶ Φρυγίαν μαχομένος Σελίκου - ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἑνὸς καὶ ἑξήδε-
κοντα) Appianus Alex. in Syriacis, p. 197. de Seleuco refert,
quod duo maxima contra Macedonas gesserit bella, quorum
prius intulerit Ἀντίγονῳ περὶ τῆς Φρυγίας, αὐτῷ μαχομένῃ, καὶ
ὕπὲρ ἑξήδεκοντα ἐτη γεγονότι. In quo praelio occisum scribit etiam
Cornel. Nepos XXI. 3. sed grandaeuum fuisse tacer.

61. ὥσπερ ὁ εὐστρατιῶμενος αὐτῷ λεγόμενος ἰστέον) Et miles, & lega-
tus,

ποιούμεν. αὐτῷ Ἰερώνυμος
 Ἰσραήλ. καὶ 62.) **Λυσίμαχος**
 δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐν τῇ
 πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ,
 ἕτος ὀγδοηκοσὶν τετλῶν, ὡς ὁ
 αὐτὸς φησιν Ἰερώνυμος. Ἀντί-
 γονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημη-
 τρίου, υἱανὸς δὲ Ἀντιγόνου, τῷ
 μεσοφθαλίμῳ. ἕτος τίτταρα
 καὶ τίτταρακοντὰ Μακεδόνων
 ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσεν δὲ
 ὀγδοήκοντα, ὡς 63.) Μιθίδης τε
 Ἰσραήλ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.
 ὁμοίως δὲ καὶ 64.) Ἀντίπατρος
 ὁ Ἰο-

machus, & ipse Macedonum rex,
 in pugna contra Seleucum occu-
 buit, vita ad annum octogetimum
 prouecta, eodem testante Hiero-
 nymo. Antigonus Demetrii filius,
 Antigoni vnoculi nepos, quatuor
 & quadraginta annos Macedo-
 niam rexit, viuendique modum
 fecit anno octogesimo, narrante
 Medio aliisque scriptoribus. An-
 tipater, patre natus Iolao, qui plu-
 rumum

tus, & historicus fuit. *Diodor. Sic. lib. XVIII. p. 650.* Μὲτὰ δὲ
 ταῦτα ὁ Εὐμένης πρὸς τὸν Ἀντίπατρον πρῶτοντα ἀπέστειλε περὶ τῶν
 ἀμολογιῶν, ὅν ἦν ἡγούμενος Ἰερώνυμος, ὁ τὰς τῶν διαδόχων ἱστορίας γυ-
 γραφεῖς. Idem p. 654. haec fere repetit. Antigoni legatum ad
 Eumenem fuisse, discimus ex *Plutarchi Eumene p. 590.* Scripsisse
 de Successionibus tradit *Iosephus lib. I. aduersus Apionem p. 1050.*
 centum & XL. annos a tergo posuisse, Noster infra in enumera-
 tione historicorum τῶν μακροβίων innuit.

62. **Λυσίμαχος** . . . ἔτη ὀγδοηκοσὶν τετλῶν) Paulo infra hunc nume-
 rum *Isidorus XVII. 1.* pugnam ipsius contra Seleucum recensens:
Lyfimaebus quatuor & LXX. annos natu erat. Aetatem ad LXX.
 tantum annum prorogasse arguit *Appianus Alex. in Syr. pag. 209.*
 ἑβδομηκοντάτης ὢν, στρατεύμενος καὶ μαχόμενος ἔπειτα.

63. ὡς Μιθίδης τε Ἰσραήλ) Scias velim, Medium notari Larissacum,
 historicum, & cum Alex. M. militantem. *Strabo lib. XI. pag. 509.*
 Ἀντιγόνου φίλον, *Phuarch.* in Demetr. pag. 896.

64. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαῦ) Bene *Gronovius* cum *Obsequo*: Antipater
 Iolao

ἰολαῦν, μέγιστον δυναστὴν, & ἐπιτροπεύσας πολλὰς Μακεδόνων βασιλείας, ὑπὲρ ὁδοῦκοντα ἔτη αὐτῷ ζῆσαι, ἐταλεύει τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγος, ὁ τῶν κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίστατος βασιλεὺς, Αἰγύπτῳ μὲν ἐβασίλευσε τίσσασα καὶ ὁδοῦκοντα βίους ἔτη. Ζῶν δὲ, παρέδωκε τὴν ἀρχὴν, πρὸ δυοῖν ἔτεσιν τῆς τελευτῆς, τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπίκλησιν, ὅστις 65.) διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν, 66.) Φιλαί-

rium potentia valuit, multorumque Macedonize regum tutelam egit, pariter anno octogesimo circumacto vitam finiuit. Ptolemaeus Lagi filius, inter reges aetatis suae felicissimus, Aegypti regnum tenuit in annum vsque aetatis octogesimum supra quartum: viuus autem tradidit imperium, duobus ante mortem annis, Ptolemaeo filio, cognomine Philadelpho, qui e fratribus paternum nactus est imperium. Philētac-

Iolao patre genitus; estque in eadem sententia *Vossius*, de hist. Gr. I. 10. pag. 61.

65. διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν) Adnotatio *Aemylis* MS. sic habet: *successit in paternum regnum fratrum. alii, regnum paternum sortitus est a fratribus.* Qui ita vertunt, dormire videntur; ac neutra interpretatio quadrat, licet posterior sit *Obsequi*, prior *Benedicti*. Reddendum potius: *qui ex fratribus paternum obtinuit imperium.* Erat enim Ptolemaei magni filius natus minimus, sed a patre successor constitutus, *Institus* XVI. 2. 12, (Ptolemaeus) *contra ius gentium minimo natu ex filiis ante infirmitatem regnum tradiderat, eiusque rei rationem populo reddiderat.*

66. Φιλαίτης) Quod si illustris *Ez. Spanhemius* de usu & praestantia numism. dissert. II. X. pag. 511. seq. edit. Londin. vel maxime non monuisset, mirandum id nominis in *Φιλαίτης*, tamen hoc ex *Strabone* lib. XIII. pag. 595, *Appiano* de bell. Syr. pag. 209, aliisque constare potuisset.

λαίτηρ ③ δὲ, 67.) πρῶτῳ
 μὲν ἐκλήσατο τὴν περὶ Πέργα-
 μων ἀρχὴν, ἢ κατέχον, εὐνύ-
 χος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον,
 ὁγδοήκοντα ἔτων γένόμενος. 68)
 Ἀττάλος δὲ, ὁ ἐπακληθεὶς Φι-
 λαδέλφους, τῶν Περγαμηνῶν ἔ-
 στω βασιλεὺς, πρὸς δὲ ἔ-
 Σκιπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρα-
 τηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὁγδοήκον-
 τες ἔτων ἔξελπτο τὸν βίον. 69)
 Μι-

letaerus, qui Pergami principatum
 primus sibi vindicavit & retinuit,
 cum fuisset eunuchus, vitam cum
 morte commutavit octogena-
 rius. Attalus, cui Philadelphi
 cognomen adhaesit, & ipse Per-
 gamenorum rex, ad quem etiam
 Scipio Romanorum imperator
 venit, duos & octoginta annos na-
 tus, vivere desiit. Mithridates,
 rex

67. πρῶτος μὲν ἐκλήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, ἢ κατέχον) Et hic
 versionem immutauimus, quae olim haec erat; *primus tenuit &*
possedit. Potius conditor fuit regni Pergamenorum, quod sibi
primus acquisiuit, acquisitumque tenuit, & fratris filio Eumeni re-
 liquit. Adhaec, ἢ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ est ipsum imperium Perga-
 menum, circumlocutione Attica, quam & in nominibus homi-
 num propriis & regionum locorumque adhibent. Priora nil huc
 faciunt, quare non tangimus. Posterioris ordinis haec sunt. Τὰ
 περὶ τὸ ἱερὸν ἐστὶν *templum* in *Heliodor.* VII. II. *pag.* 320. τὰ περὶ τὴν
 χαίρων regio, apud *Isocratem* in *Areop.* ab initio, τὰ περὶ Κύπρον, ἢ
 Φοινίκην, καὶ Κιλικίαν, *Cyprus, Phoenicia, Cilicia,* apud eundem erat ad
 Philippum p. 244. Hoc autem Pergami regnum adeptus est Phila-
 taerus, εὐνύχος ὢν, utpote Lysimachi gazae custos, pro antiquo-
 rum consuetudine, qui maximis officiis praeficiebant eunuchos,
 quos orientis regum ὀφθαλμοὶ καὶ ἀκούαι elegantissime vocat *He-
 liod.* lib. VIII. cap. ult. *pag.* 405.

68. Ἀττάλος) De variis Pergamenorum regibus, Attali nomen
 gerentibus, vide magnum *Scaligerum* can. *Illogog. lib.* XIII. p. 320.
 321. & *Clar. Cellarium* hist. antiq. *pag.* 50. seq.

69. Μιθριδάτης -- ὁ προαναγενομένης Κτιστής) Quemadmodum quis
 E
 dicitur

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασι-
 λυς, ὁ προσαγορευθεὶς Κλισίης,
 Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον
 70.) Φεύγων, ἐπὶ Πόντῳ ἐτε-
 λεύ-

rex Ponti, cognominatus Ctistes,
 Antigonum vnoculum fugiens, in
 Ponto mortuus est ætatis anno
 quarto & octogesimo, sicut Hie-
 rony-

dicitur πόλιν κλισαι, urbem condere, qua locutione Arrianus fre-
 quentissime utitur in libris expedit. Alexand. M. pag. 21. 313. 314.
 350. 351. 406. & vrbs ipsa vocatur κλισμα pag. 126. 313. 315.
 eius a quo condita, sic, κλισίης conditor est. Κτισεν autem la-
 tins patet quæmo latinum condere. Nam non solum de solo, sed
 etiam de superficie dici potest, ut κλίζειν ἰδιῶν, χώρας, regiones &
 pronuncias, colonias: condere vero de superficie duntaxat, non enim
 potest dici condere insulam, aut regionem aut provinciam, sed vrbes
 in provincia aut in insula, verba sunt Manssæ ad Plutarchum de
 fluminibus pag. 249. quo cum paria sentit Vossius de histor. Gr.
 IV. 5. pag. 450. Eiusdem, inquit, fuerit κτισεν ἰδιῶν καὶ πόλιν,
 hoc est, libri de origine gentium, & urbium conditoribus. Ita enim
 loqui malo, quam ut gentes ac regiones condi dicam: etsi non igno-
 rem, apud Hieronymum in chronico Eusebiano legi: Bithynia con-
 dita a Phoenice, quod Græco esset ἰνδιδῶν. Adici Hieronymo
 posset locus Suetonii in Octavio Augusto cap. 98. Ex dilectis
 unum Masgabam nomine quasi condicorem insulae κτισὴν vocare
 consueverat. mox reseat Augusti versum de tumultu huius Masga-
 bæ: Κτισὴ δὲ τὴν μὲν εἰσορᾷ πυρρῶμενον. Hic etiam Iustini locus
 II. 6. a quo (Deucalione) propterea genus hominum conditum
 dicitur. Noster ergo Mithridates Κτισίης dicitur, utpote condi-
 tor regni Pontiei; cuius & successorum stemma habes in virorum
 doctorum adnotatis ad Appiani Mithridatica pag. 411. & Cellarii
 hist. antiqua pag. 219. seq.

70. Φεύγων ἐπὶ Πόντῳ) Tria hæc vocabula inuicem coniungere &
 sic interpretari suasisit Gronovius: fugiens in Pontum, non satis
 recto consilio, cum vix Græca talem sensum patiantur. Nec
 iuvat

αὐτοὺς, βίωσας ἐν τῇ πόλει
ἐὺδοκίοντα, ὥσπερ ἱερώνυ-
μος ἰσορῆ, ἐᾶλλοι συγγρα-
φῆς. 71.) Ἀριαράθης δὲ ὁ
Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο
μὲν ἐὺδοκίοντα ἔχοντες ἐν τῇ
ὡς ἱερώνυμος ἰσορῆ. ἰδυνήθη δὲ
ἴσως καὶ ἐπὶ πλείον διαγυῖ-
σαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδικκαν
μάχῃ (αἰγυρῆς, 72.) ἀν-
εκαλο-

ronymus & alii scriptores prodi-
dere. Rex Cappadocum Aria-
rathes, Hieronymo teste, duos an-
nos & octoginta affecutus est, ac
fortassis ad grandiorem aetatem
peruenire potuisset, nisi viuis in
pugna contra Perdiccam captus,
in crucemque actus fuisset. Cyrus
maior Persarum rex, vt docent
Persa-

inuat virum doctum locus ex Nostro, vbi προΐαμεν δὲ ἔδη τὸ
ἐπὶ Κορίνθῳ. ibi enim ne verbum quidem φῶγεν occur-
rit, & reticetur ὁδὸν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum
mens: *procedamus via ad Corinthum ducense*, quo pacto bene
ἐπὶ cum secundo casu effertur; at nostrae constructionis alia est
necessitudo, ac φῶγεν cum ἐπὶ, quando morum ad locum inuol-
uit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ἔξη ἀναφύγεν in
Αἰτιαὶ ἀναβάνει, lib. III. pag. 201. & S. Matth. XXIV. 16, quod
alias etiam ἐν τὰ ἔξη, ac πρὸς τὰ ἔξη φῶγεν dicitur. De ipsa
Mithridatis fuga videndus *Appianus Alex.* l. c. pag. 303.

71. Ἀριαράθης) Historia extat in *Diod. Sic.* XVIII. 16, *l. Appiano* pag.
302. & obiter in *Iustino* XIII. 6.

72. ἀντεκαλείσθῃ) Creberrime vitetur hoc verbo Noster. Loca
non recitabimus, sed indice monstrabimus digito. Reperiuntur
illa in iudicio vocalium pag. 50. in Timone pag. 174. 177. 178. in
Contemplantibus p. 32. bis, in Reuiuiscenibus p. 390. in Ty-
ranno p. 417. in Ioue confutato p. 125. in Ioue traguedo p. 139.
Ip̄ Philopseud p. 346. & Demorte Peregrini p. 566. 568. *Appia-*

σκολοπίσθι. 73.) Κύρθ δὲ
74.) ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ
παλαιός, ὃς δηλοῖσιν οἱ Περ-
σῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οὗτος καὶ
75.)

Perfarum & Assyriorum cippi,
quibus etiam suffragari videtur
Onesicritus, qui de rebus gestis A-
lexandri magni scripsit, singulos
requi-

nus d. l. in eadem historia vice eius ponit ἐπίμαρ, quod idem
valet cum verbo nostro, monstrante *infra Lipsio* de Cruce l. 4. pag.
16. 17.

73. Κύρθ δὲ -- ὁ παλαιός) Obiit μάλα πρεσβύτης, dicit *Xenophon*
Cyr. lib. VIII. pag. 233. & mox Cyrus ipse in ultima oratione,
ad filios & amicos habita, pag. 234. ita de se: τὴν γῆναι ἐδωκό-
ποτε ἡθόμην τῇ ἐμῇ νεότητι & ἀδυνάτειον γινόμενον. Verum de
eius morte varia narrant scriptores. Ad *Collarium* hist. antiq.
pag. 14.

74. οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι) *Antonius Aemilius* in notis MSS.
ita: ἱπὲς cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur. Tu vero
lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente *Julio Pol-
luce* lib. III. sect. 85. pag. 309. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, in-
uenta artium, resque notatu dignas, inscribebant veteres Babylo-
nii, Aegyptii, Graeci, Romani, de quibus omnibus *Hoffenium* in-
spice ad *Porphyrum* de vita *Pythagorae* pag. 5. seq. & iunge *Reine-
sius* variat. lect. l. 22. pag. 97. *Huetium* Demonstr. Evang. propo-
s. IV. cap. 2. §. 14. pag. 82. seqq. *Marsham* canonem chron. ad secul.
XV. pag. 418. in primis vero cum laudis praefatione semper no-
minandum *Fabricium* biblioth. Gr. l. 11. pag. 73. seq. Idem constat
de Sinensibus, ac populis septem subiectis trioni; illorum quod-
dam huius generis monumentum, post *Athanas. Kircherum*, cum
orbe erudito fecit commune *Andreas Mullerus*, *Greiffenahgus*,
Berolini 1672. horum vero Runae, vel ex *Olai Wormii* litteratura
Runica innotuerunt omnibus. Quin & illi, qui officio defuncti
erant publico, facta sua στήλῃ imprimebant, quod de *Lycurgo* ora-
tore refert *Plutarchus* in eius vita, sub finem,

75.) 'Ονησίκριτος, ὁ τὰ ἐπὶ
Ἀλεξάνδρῳ συγγράψας, συμ-
φανεῖν δοκεῖ, ἐκαλοντάς τινες γενέ-
μενος, ἐξήτι μὲν ἀναέκασεν τῶν
φίλων. μαθὼν δὲ τὰς πλείους
διαφθαρείνας ὑπὸ Καμβύσῃ
τῷ υἱοῖ, & φασικόντος Καμβύ-
σε κατὰ πρόσωπον τὸ ἐκείνου
ταῦτα πεποιμέναι, τὸ μὲν τι
πρὸς τὴν αἰσότητα τῇ αὐτῷ δια-
βληθῆναι, τὸ δὲ τι, αἰ παρὰ το-
μῶντα αὐτὸν αἰτιασάμενος,
ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον.
76.) Ἀγλαξέξης, ὁ Μνήμων
ἐπακλήθης, ἐφ' ὃν Κύρῳ ὁ
ἀδελφεὸς Ἰσραήλ ἔστω, 77.)
Βασί-

requirebat amicos, quorum cum
plurimos a Cambyse peremptos
esse cognouisset, affirmaretque
Cambyse, talia se illius mandato
patrasse, partim ob filii crudelita-
tem calumniis petitus, partim
ipsum tanquam legis violatorem
incusans, dolore exanimatus vitae
valedixit. Artaxerxes, qui Mne-
monis cognomen habuit, aduer-
sus quem Cyrus frater exercitum
duxit, regnans in Perside morbo

ex-

75. 'Ονησίκριτος) Philosophus fuit ex Diogenis Cynici contuber-
nio, *Plutarchus* in *Alex.* pag. 701. etiam historicus, ut ex eodem
pag. 691. patet, aliisque sedulo nominatis a magno *Vossio* de histor.
Gr. l. 10. pag. 59. 60. nec non gubernator nauculae fuit ostenden-
te *Iac. Gronovio* ad *Arriani* VI. 2. pag. 237.

76. Ἀγλαξέξης ὁ Μνήμων) Plane ut Noster ex Dinone annos huius
Artaxerxis numerat, sic & *Plutarchus* consentit in extremo vitae
eius.

77. βασιλεὺς ἐν Πέρσῃ ἐτελεύτησεν) Sive haec intelligas, quod in
Perside regnauerit, sive quod illic diem clauserit ipse Persarum
rex, rara quidem est ea locutio, nec tamen sine exemplo. Nam &
Aelianus var. hist. l. 31. Persiae dominum scribit ἐκείνου ἐν
Πέρσῃ, equitare in Persidem, quam lectionem & interpretationem
recte tueretur *Perizonius*, laudatus ideo a *C. Ellegro* in observat.
fact. ad *Ioann.* III. 29.

Βασιλεύων ἐν Πέρσῃσι ἔτελει
 τῆς ἑσῆς, 78 καὶ ὕδακοντα
 ἐτῶν γενόμενος. ὡς δὲ 78)
 Δείων ἰσορῇ, τεσσαρῶν καὶ
 ἐννήκοντα. Ἀελαξέτης ἑτα-
 ρος Παρθῶν βασιλεύς, ἐν φησὶν
 ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ
 79.) Ἰσίδωρος ὁ χαρμακῆς
 συγγραφεὺς βασιλεύων, ἐτη
 τρία καὶ ἐννήκοντα βίους, ἐπι-
 βουλῇ ταδεῖατος Γασίθρου ἑτα-
 λοφοιήθη. 80) Συναρδοαλῆς
 δὲ ὁ 81.) Παρθουαίων βασι-
 λεύς,

extinctus est, cumulatim sex &
 octoginta annis, vel, ut Dinon au-
 ctor est, quatuor & nonaginta.
 Artaxerxes alter Persarum rex,
 quem patrum suorum aetate Ili-
 dorus Characenus historicus re-
 gnasse affirmat, cum vitam ad ter-
 tium & nonagesimum annum pro-
 rogasset, insidiis fratris Gosthrac
 peremptus est. Porro Sinarthocles
 rex Parthorum, qui per nonagin-
 ta

78. Δείων) De hoc Vossius cit. opere lib. IV, cap. 8. pag. 460. & Perri-
 conius ad Aeliani VII. 1.

79. Ἰσίδωρος ὁ χαρμακῆς) Accuratissime de hoc agit Dodwellius
 peculiari dissertatione, quam insertam inuenies tomo secundo
 Geographorum Graecorum minorum, cura Cl. Hudsoni edito-
 rum.

80. Συναρδοαλῆς) Diligenter notandum, quod de hoc Parthorum
 rege, & statim de alio Mnascire, habet Noster; alibi enim vix no-
 mina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod Scaliger
 can. II. pag. 316. pronuntiauit: Parthorum regum suc-
 cessionem quandam ut texeret, multa de ingenio diminare cogitur
 Onufrius Panvinus - - Nos eiusmodi exemplum neque lauda-
 mus neque sequimur; qui neque regum illorum, neque rerum ab
 illis gestarum memoriam, neque annos, per quos regnarunt, memo-
 rimus: ut temerarium sit, quot annos imperarunt, asserere, quum ne
 ipsos quidem reges satis exploratos habeamus.

81. Παρθουαίων) Breuiter Suidas: Παρθουαῖος, ἀπὸ τοῦ. Plenius
 Stephanus Byz. Παρθουαῖος ὄντος παλαιοῦ μὲν Σινδοῦ, ὕστερον δὲ
 Φυγῆς,

αὐτοῖς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γε-
γονός, Σπ^α 82.) Σακαυράκων
Σκυθῶν κατωχθὴς βασιλεὺς ἐν
ἡμέτερο, καὶ ἐβασίλευσεν ἐτη
δυστά. Τυγράνης δὲ ὁ Ἀρμε-
νίας

ta iam annos spiritum coeli hau-
ferat, a Sacauracis Scythis redux,
ad imperium accessit, septemque
annos regnavit. Tigranes Arme-
niorum rex, cui bellum intulit
Lu-

φυγόν, ἢ μετατίσαν ἐπὶ Μυθ. κληθὲν δὲ ὕτω παρὰ Μηδοῖς διὰ τὴν
φύσιν τῆς αὐτοῦ δεξαμένης γῆς, ἐλάδης ἢ αἰγυλίδος ὕψους. Paucis
interpositis ait, Parthyaecos a Parthis alios haud esse: λέγονται δὲ
Πάρθοι, ὧ Παρθιοὶ, ἢ Παρθυσῶν, ἢ Παρθυσῶν ἢ χώρα. quod vberius
probat *Salmasius* ad Solinum pag. 1196. Et sane Παρθυσῶν sae-
pissime nominantur vel a solo *Attiano* exped. Alexandri M. pag.
179. 205. 207. 208. & seqq. itemque p. 352. edit. Blancard.

82, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν) Si genuina lectio est, populus ille
Scythiae non obiter audiendus, quod aut rara aut nulla plane
apud alios offendamus eius vestigia. Nempe enim suo iam tem-
pore *Plinius* VI. 17. scripserat de Scythis: *multitudo populorum
innumera, & paullo post: nec in alia parte maior auctoritate incon-*
stantia: credo propter innumeras vagantes gentes. Rursus lib. IV.
cap. 12. *Scytharum nomen usquequaque transit in Sarmatas atque
Germanos. Nec aliis prisca illa duravit appellatio, quam qui
extremi gentium harum ignoti prope ceteris mortalibus degunt.* Sin
medica manu eger locus, facilis est Σακαυράκων mutatio in Σακῶν
καὶ Ἀριάνων, qui notissimi olim e Scythis, *Plinio* auctore VI. 17.
celeberrimi eorum Sacae, Massagetae, Dabae, Essedones, Ariacae;
vel vno forsitan nomine legi possit Χερσωνῶν, qui inter Scythiae
gentes locantur a *Ptolemaeo*. Verum haec omnia in medio re-
linquimus. In mentem venerunt, scribit illust. *Steinheilius*, Σα-
κάραυλοι, gens Scythica apud *Strabonem* I. 11. p. 593. qui potissimum
cum his convenire videntur, nam ab hac gente Graecis Βακτριανὰν
adueniam fuisse refert.

νίαν βασιλεὺς, 83.) πρὸς ὃν
 Λύκυλλος ἐπολέμησε, πάντα ἔ-
 ὄνδοιγοντα ἱστῶν ἐπιλείψατα νύ-
 σσι. 84.) Ὑπασίνης δὲ ὁ
 Χάρα-

Lucullus, quinto & octogesimo
 aetatis anno morbo sublatu8 est.
 Spasinem, Characi & regionum
 rubro mari adiacentium regem,
 anno

83. πρὸς ὃν Λύκυλλος ἐπολέμησε) Fuisse hoc bellum exponit *Plutar-
 chus* in vita Luculli pag. 507. seqq. vt alios consulto taceam.

84. Ὑπασίνης δὲ ὁ Χάρακος) Non ita, vt par erat, tractatum ab
 interpretibus locum animaduertit *Menagius*, cui Χάραξ Πασιῶν,
 Susianae oppidum, commodum venerat in mentem. Ante quem
 Gallorum doctissimum, turpe heic subesse vitium vidit *Pau-
 lous Leopardus* emendationum VIII. 2. rescribens, Σπασίνης δὲ ὁ Χά-
 ρακος, & conuertens, *Spasines autem Characis* ἔστι locorum circa *Ery-
 thram* rex, sicuti iterum mox pro, ὁ μὲν Ὑπασίνης restituens
 Σπασίνην. Recte vterque. Nam & Susianae oppidum est Χάραξ,
 & qui nomen ei imposuit, Spasines rex fuit, *Plinius* VI. 27. *Cha-
 rac* oppidum Persici sinus -- conditum est primum ab *Alexandro*
magno, qui --- *Alexandriam* adpellari iusserat --- postea *Antio-
 chus* restituit quintus regum, ἔς τὸν nomine adpellauit. iterumque
 infestatum, *Pasines*, *Sogdonaci* filius, rex finitimorum *Arabum*, op-
 positis molibus, restituit, nomenque suum dedit. Qui rex *Spasines*
 a quibusdam, *Pasines* a ceteris salutatur; in qua controuersia lau-
 do iudicium *Cellarii Geograph. antiq.* III. 19. pag. 800. *Mibi*, in-
 quientis, videtur utrumque, pro dialecti varietate probum esse, vt
 prosthesis sit, sicut μικρὸς & σμικρὸς. Pro Spasine tamen stat illustr.
Steinheilius, ita scribens: *Spasinae Characorum* regis memoria sa-
 tis nota est, cum ἔστι ἡ πόλις Σπασίνης χάραξ ab eo nomen euleris, secu-
 ndum *Stephanum* pag. 679. meminisse huius etiam *Isidorus Charac.*
mansion. Parthic. p. 2. Apud *Marcianum Herac.* peripl. p. 17, cor-
 rupte legitur χάρακα Πασιῶν. *Plinius* etiam *hiss. nat.* 6. 27. pag.
 363. eodem errore *Pasinem* *Sogdonaci* filium hunc regem nominat.
 Rectam lectionem sequitur *Iosephus antiq. Iud.* 20, 2, pag. 685, Σπασί-
 νης

Χάρρακος, καὶ 85.) τῶν κατ' ἐρυθραῖν τέκνων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας, ἐτελεύτησεν. Τήραμος δὲ, ὁ μετ' Ὑσπασίνην τρίτῃ βασιλεύσας, δύο καὶ ἐννήκοντα βιόντες, ἐτελεύτησεν νόσῳ. 86.) Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἱβδόμος βασιλεύσας Χάρρακος, ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν, καταχθεὶς ὥστ' Πάρεθων, ἱβασίλευσεν. καὶ Μνασκήρης δὲ βασιλεὺς Παρθυσίων, ἔξ ἡ ἐννήκοντα ἐξήκοντα ἐτη. 87) Μασσινισσᾶς δὲ,

anno quinto & octogesimo morbus onere senectutis levauit. Teræus, qui a Spasine tertius regno prae fuit, cum per duos & nonaginta annos in vita commoratus fuisset, morbo interiit. Artabazus, qui septimus post Teræum rex Characenorum exstitit, sexto & octogesimo anno reuerfus a Parthis, imperauit: eiusque vitae spatium Mnascires Parthorum rex decē superauit annis. Masinissa Maurusiorum rex, vsura huius lucis per annos

ὁν Χάρρακος. Iam satis, opinor, patebit, Ὑσπασίνης amplius minime admittendum.

85. τῶν κατ' ἐρυθραῖν τέκνων) Etiam hinc constat, veram esse quam de mari rubro protulit primum & aperuit sententiam clar. *Relandus* dissert. miscell. parte I. diss. 2. docens, non solum Arabicum sinum eo nomine designari, sed vastum quoque illud mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; sinum porro Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum.

86. Ἀρτάβαζος -- ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν.) Si hic Artabazus alius non est ab eo, cuius mentio in *Curtii* VI. 5. diutissime inter mortales vixit, quippe qui XCV. aetatis annum agens, tradidit se Alexandro M.

87. Μασσινισσᾶς -- ἐννήκοντα ἐβίωσεν ἐτη) Scribitur hoc nomen proprium etiam *Μασσανάσης* apud *Appianum* in Pun. saepissime, & *Μασσανάσης* apud *Snidam*. Inter eos, qui longi fuerunt acui homines, collocat eum *Plinius* VII. 48. hac de causa, quod sexaginta

δὲ, Μαυροσίαν βασιλεὺς, ἐναντί-
ποντα ἐβίωσεν ἔτη, 88.) Ἀσαν-
δρος δὲ, 89.) ὁ ὑπὲρ τοῦ Θεῶ
Σα-

annos nonaginta gauisus est. Asan-
der a diuo Augusto, pro gentis
praefecto, rex Bospori renuntiatus,
nona-

ginta annis imperio praefuerit. Per nonaginta annos mundi in-
colam, cum Nostro, facit *Appianus l.c. pag. 107. & Suidas. Maio-*
rem XC. annis, epitome Liuiana lib. L. & Valerius Max. VIII. 13.
haec notatu digna promens, *Siciliae rector Hiero ad nonagesi-*
mus annus peruenit. Masanissa Numidiae rex hunc modum
excessit, regni spatium sexaginta annis emansus, vel ante omnes
homines robore senectae admirabilis --- Veneris etiam usum is a
semper viguit, ut post sexennium & octogessimum annum filium gene-
rarit.

88. Ἀσανδρος) Non poenitebit inspexisse *Spanhemium* de usu & praest.
numism. diss. VIII. pag. 488.

89. ὑπὲρ τοῦ Θεῶ Σαβασῶ) Augustus in Pergamenorum, Amphipo-
litarum & Sidoniorum numis vocatur Θεῶς, ostendente *Spanhe-*
mio l.c. dissert. III. pag. 142. Noster infra in hoc ipso tractatu: δὲ
ἡ δὲ διδασκαλὸς ἐγένετο Καίσαρος Σαβασῶ Θεῶ. Iterum: Ἀπολλοδω-
ρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, Θεῶ Καίσαρος Σαβασῶ διδασκαλὸς γινώ-
μενος. Hadrianus ac Traianus Θεῶ in veteri inscriptione apud
Spanium itiner. part. I. pag. 110. Ibidem, addito etiam Nerva, in
eiusdem *Miscellaneis* eruditae antiquitatis pag. 354. Θεῶν adpel-
lacione veniunt. Θεῶς Οὐερὸς καὶ αὐτοῦ ibidem pag. 353. Θεῶς Μιχα-
ῆλος in Luciani *Pseudom. pag. 775.* Mithridatem, Phraaten,
Chosroen, Persarumque reges, Ptolemaeum quoque Philometro-
torem, Antiochum IV. Demetrium I. Soterem, Demetrium II.
vulgo Nicatorem, Θεῶς nuncupatos fuisse probauit *Spanhemius*
d. I. diss. VII. pag. 419. cui adde *Vaillantium* in regibus Syriae.
Ac videtur epitheton istud ob fortia facta datum. De Iulio Cae-
sare *Diodorus Sic. lib. I. pag. 4.* ὁ δὲ διὰ τὰς πράξεις περὶ αὐτοῦ Θεῶς
Θεῶς. etiam ob beneficentiam, aut causas non multum dissimi-
les.

Σταβασὶ ἀντὶ ἰθάρχῃ βασι-
λεὺς ἀντιγορευθεὶς ὁ Βορπέρη,
περὶ ἐτῆ ἂν ἑκατόντα ἰσπο-
μάχων ἢ πιζομάχων ἰδένος
ἤτλην ἰφάνη. αἵ δὲ ἔωρα 90.)
τὸς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβονίῳ
προσιδεμένῳ, ἀποσφύμαντος σι-
τίων, ἡτελεύτησε, βίης ἐτῆ τρία,
& ἑνὴν καὶ πέντε. Γόμαρος δὲ, αἵ
Φαίρι

nonagesimo anno proximus, e-
questri pedestrique pugna nulli
secundus fuit; vt autem vidit eos,
qui sub ipsum pugnae tempus ad
Scribonium deficiebant, cibo ab-
stinens diem sum obiit, cum ad
tres & nonaginta annos vitam
prorogasset. Goaesus Isidori Cha-
raceni,

les. Exempla prostant in *Huetii Demonstr.* Et tang. propositio-
ne 3. §. 18. pag. 13. seq. Quandoque *lonis* nomen tributum ho-
minibus. *Ξιγῆς δ' τῶν Περσῶν ζῆς*, dixerat Gorgias Leontinus,
quem digne ridet *Longinus περὶ ὕψους* §. 3. pag. 8. Tamen ita
Oppianus, qui *Cyneg.* l. ineunte, Imperatorem Antoninum Septi-
mii Seueri F. vocat Ἀυτονίῳ Ζηρὸς γλυκερὸν θάλαος. Et reges antiqui
promiscue adpellati *lones*. Τὸς βασιλεῖς δ' ἀνέκαθεν Δίος ἐκάλων
πάντες, ex Tzerza adducit *Natalis Comes* Mythol. II. 1. p. 79. & in
rationes inquirat. Quid vero de homine Christiano, quamuis
Romanae ecclesiae antistitem adorante, statuendum, qui Papam
suum *lonis* nomine voluit ornare? Est is P. *Ioannes Weinkens*, qui
in Nauurchia Seligenstadiana, siue fundatione abbatiae S. ligen-
stadiensis, Francofurti 1714. edita, & sermone quidem vincto,
de Bonifacio IX. scribere haudquaquam dubitavit

----- *Latius Bonifacius aulae*

Iupiter.

90. τὸς ὑπὸ τῇ μάχῃ) Amplectimur *Palmerii* versionem. Placer
nihilò secius adponere, quod *Aemilius* ad suum codicem nota-
uit: *Videntur intelligi milites, ὑπὸ cum datino interdum sub di-
sione vel imperio esse. hic, qui sub consuetudine, vel sub consuetudinibus,
vel inter eos continebantur.* Idemque statim ad *προσιδεμένῳ* haec
adpingit: *addo, adicio, adiungo.*

Φησιν 91.) Ἰσίδωρος ὁ χαρρα-
κηνός, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡλικίας
92.) ὁ Μάνων τῆς ἀρωματο-
φόρου βασιλευσας, πεντεκαίδεκα
καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἐτῶν, ἐτε-
λείτῃσιν νόσῳ. 93.) Βασιλέας
μὲν ἂν τοσούτους ἰσορήκασιν μα-
κροβίους οἱ πρὸς ἡμῶν.

raceni, (vt ipse hoc commemorat)
tempore, rex Omanorum, regio-
nem thuriferam inhabitantium,
quindecim supra centum annos
natus, morbo absumtus est. Atque
tot quidem reges longaeuos com-
memorauerunt, qui ante nostram
aetatem vixere.

X. Ἐπεὶ δὲ ἐφιλόσοφοι,
χρῆ

X. Posteaquam vero & Philo-
sophi,

91. Ἰσίδωρος ὁ χαρρακηνός) Respice retro ad pag. 38.

92. Μάνων) Praeclare illustris *Supernus*, quem in versione nostra se-
cuti sumus, restituit Graeca, & Latina dedit emendatiora, dum &
'Ομάνων correxit, & integrum locum transtulit : *Gonaeus vero,*
Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem
thuriferam colunt, rex. Certiora haec sunt prae iis, quae habet
Aemilius in notis MS, *Puto locum corruptum esse. Et fortasse gi-*
gnendi casus nominis populi denotantis positus fuit a Luciano, τῶν
Μάνων τῆς Ἑβ. Namque Omanorum mentio passim exstat, non
item Manorum.

93. Βασιλέας) Attice, pro βασιλεῦς. Antiqui enim Attici accusa-
tinos nominum in *us* non contrahebant. *Moeris* Atticista pag.
23. ἰωνίας, βασιλέας, αἰτία, μακρῶς, Ἀττικῶς. Et statim : ἰωνίας,
μακρῶς, Ἀττικῶς. βραχέως, Ἑλληνικῶς. Multa congeffit exem-
pla *Graecinus* ad Nostri Soloecistam pag. 753. seq. Adde *Ae-*
lianum hist. animal. XII. 41. pag. 738. ἐποσιν ἀμφορίας δεχομένην
ἂ μείον ἐστὶ. Sic ἰωνίας in *Aristoph.* Nub. v. 120. 553. & γούας τι-
μῶν, in *Plutarchi* instit. puer. cap. 9. & βασιλέας ibid. cap. 2. nec
non supra apud Nostrium pag. 32. ἰωνιτροπολίτας πολλὰς
Μακεδόνων βασιλέας. Et sectione VIII. οἱ συνάψω ἐπὶ τῶν λοιπῶν
βασιλέας. Sic etiam βασιλέας dixit *Herodianus* II. 4. p. 75. & III.
12. pag. 164.

ὅς πάντες 94.) οἱ περὶ παι-
δείαν ἔχοντες, ἱσαμέλειαν παρ
ὅς ἔτοι ποιῶμενοι ἑαυτῶν, οἱ
μακρὸν γῆρας ἡλθόν· ἀναγνώ-
ψισιν ἔτῳ τῶν ἱσορήμενους,
ἔ πρώτης γε φιλοσόφου. 95.)
Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδηρίτης,
96.) ἑτῶν γεγονὸς τεσσαρὶν
ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τριφῆς,
ἑτα-

sophi, & omnes qui ingenuis arti-
bus exercitati fuerunt, adhibita sui
cura ad multam senectutem pro-
cessere, age, percenseamus etiam
ex illis, quos historiarum monū-
menta seruarunt, & primo qui-
dem loco philosophos. Demo-
critus Abderita, cum quartum &
centesimum ageret annum, inedia
sibi

94. οἱ περὶ παιδείαν ἔχοντες) Noster exordio huius tractatus p. 7. ἀνδρὶ
περὶ παιδείαν ἔχοντι. Et περὶ ᾧδὴν ἔχον, in dial. Veneris & Cupi-
dinis, & in *Artiano* He expedit, Alexand. M. I. II. Alibi, οἱ περὶ παι-
δείαν vel nude, vel cum addito participio ὄντες, διατρίβοντες.

95. Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδηρίτης) Hic est ille Democritus, qui risu
excipiebat omnia, & quem vicissim ridet Noster in vitar. auct.
pag. 378. quem toties laudat *Aelianus* cum in varia hist. IV. 20.
tum in praestanti de animalibus opere, lib. XII, capp. 16. 27. 28. 29.
30. eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens;
qui insuper scrutatus res naturae omnes, sacris initiatus fuit Aegy-
ptiacis ab Ostane in templo Memphitico, ut ex *Synesi* arte ma-
gna, eiusque initio, liquet; qui seipsum oculis prinasse, & Hippo-
cratis opera ab insania liberatus dicitur, quod tamen in fabula-
rum censum & ab aliis relatum est, & non ita pridem a V. C.
Heumanno, in Actis philosophorum, parte IV. pag. 670. seqq.
Ceterum de hoc Democrito multa in *Laertio*, *Vossio* de h. st. Gr.
IV. 2. pag. 437. & *Berriobio* de Hermetis, Aegyptiorum & Chemi-
corum sapientia cap. 3. pag. 68. II.

96. ἑτῶν γεγονὸς τεσσαρὶν καὶ ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τριφῆς ἑταλεύτα)
De mortis genere non consentiunt auctores, nec etiam de nume-
ro annorum vitae; qui paucos ei tribuunt, XC, numerant. Adi

ἐπιλεύεται. 97.) Εὐνόφιλος δὲ ὁ
 μουσικός, ὡς φησὶν 98.) Ἀριστό-
 ξενος, προχρὸν τῇ Πυθαγόρῃ
 φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πάντα, ἢ
 ἑκατὸν ἔτη Ἀθῆναισι ἐβίωκε.
 99.) Σόλων δὲ, 100.) Θθαλῆς,
 καὶ 1.) Πιττακός, οἱ τῶν τῶν

2.)

sibi mortem consciuit, Xenophi-
 lus Musicus, narrante Aristoxeno,
 Philosophiae Pythagoricae addi-
 ctus, quintum & centesimum an-
 num supergressus, Athenis vixit.
 Quin & Solon, & Thales, & Pitta-
 cus, ex septem illis, quos voca-

runt

Menagium ad Laertii IX. 43. pag. 409. & viros doctos ad Lactan-
 tii III. 19. Cum Lucianea narratione conueniunt, quae *Phlegon*
Trallianus scribit de Longaeuis cap. 2.

97. Εὐνόφιλος κ. τ. λ.) Liquidus est *Valerii Max.* VIII. 13. locus. *Bien-
 nio minor* (quam Gorgias Leontinus, qui ad CVII. peruenit annum)
*Xenophilus Chalcidensis, Pythagoricus, sed felicitate non inferior; se-
 quidem*, ut ait *Aristoxenus musicus*, omnis humani incommodi ex-
 pers, in summo perfectissimae splendore doctrinae extinguitur est. Lu-
 culenter etiam *Plinius* VII. 50. Pro miraculo *Sid solitarium* reperi-
 tur exemplum, *Xenophilum musicum centum & quinque annis vixisse
 sine ullo corporis incommodo.* Mentio huius musici fit quoque ab
Aeliano de animal. II. 11. pag. 87.

98. Ἀρισξένος) Musicus & historicus; de quo, ut alios taceam, viden-
 dus est *Rittershusius* ad Malchi vitam Pythag. pag. 5.

99. Σόλων) *Mansii* consule libellum de Solone, vbi cap. 30. de longe
 eius vita, cumulatim vndique veterum testimoniis, disserit.

100. καὶ Θθαλῆς) Conspirat cum Luciani calculo *Synceus* in chron.
 Verum *Apollodorus* anno LXXVIII. & *Soficrates* nonagesimo ad
 plures eum abiisse volunt apud *Laertium* I. 38. qui γηραιὸν vocat,
 Attigisse annum XCII. contendit *Stanleius* in Solone, cap. 18.

1. Πιττακός) Fide *Laertii* I. 79. ultra LXX. annos perduxit vitam.
Snidas LXXX. ei adscripsit.

2.) κληθέντων ἑπτά σοφῶν
 ἔγινοντο, ἑκατὸν ἑκατοὶ ἐξήκον
 ἔτη. 3.) Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στωικῆς
 φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὁ βίω καὶ
 ἐνεήκοντα. ὃν φασὶν εἰσερχέ-
 μιναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 προσπαύσαντα, ἀναφθίγγεσθαι,
 τί με βοᾷς; ἢ ὑπο-
 κείμενα οἶκαδε, ὃ ὑποκείμε-
 νον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον.
 4.) Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος
 μαθητὴς, καὶ διαδοχός, ἐπὶ τῷ
 καὶ ἐνεήκοντα ἔτος γενομένης
 ἔτη, 5.) Φύμα ἔχον ἐπὶ τῷ
 χάλυς.

runt sapientes, singuli annis fac-
 culi tempus aequauerunt. Zeno
 autem, Stoicae Philosophiae prin-
 ceptor, octo & nonaginta annis cur-
 sum huius vitae perfecit. cum
 aiunt, cum in publicum proce-
 dere voluisset, pedemque impe-
 gisset, elata voce exclamasse, *quid
 me vocas?* ac mox domum reuer-
 sum, inedia vitam sibi ademisse.
 Cleanthes Zenonis discipulus &
 successor, cum aetatem ad nonum
 & nonagesimum annum proten-
 disse,

2. τῶν κληθέντων ἑπτά σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubita-
 se videtur Noster. Et sane, nec quoad numerum, nec nomina,
 nec artes illorum & professiones, paria tradunt auctores, vid. *Phil.
 Carolus* ad A. Gellium pag. 27. f. *Latraeus* in historia septem Grae-
 ciae sapientum, Galliae edita an. 1713. initio partis primae.

3. Ζήνων δὲ κ. τ. λ.) Mortem Zenonis Citrici ad eundem plane mo-
 dum describit *Laertius* VII. 28. nec in computandis vitae annis
 recedit a Nostro, quamvis aliter Persaeum existimare, & pauciores
 numerare annos, indicet, quem proinde confutavit *Stanleius*.

4. Κλεάνθης) Si *Laertium* VII. 176. audias, LXXX. annos in vi-
 ta vidit; sed a Luciani sententia stat *Valerius Max.* VIII. 7. qui ad
 undecentesimum annum attenta cura erudientem auditores Clean-
 them introducit.

5. Φύμα) Scholiastes Nostri exposuit *Ψυδάκιον*, ψόρα. Prius est
 apud *Suidam*, posterius apud *Phanorinum*. Videndi de hac voce
 & re simul *Celsus* V. 28. pag. 347. seq. *Julius Pollux* IV. 190. *Die-
 tarius* iatrico Hippocr. pag. 1378. seq.

χείλους. καὶ 6.) ἀποκαρτε-
ρῶν, ἐπειδὴ οὐκ αὐτῷ παρ'
ἐταίρων τινῶν γραμματέων,
προσνεγκάμενος τροφήν, &
πράξας περὶ αὐτῶν ἤξιον οἱ φίλοι,
δοσπαρόμενος αὐτοῖς τροφῆς, ἐξέ-
λιπε 7.) τὸν βίον. 8.) Ξενο-
φάνης δὲ ὁ Δεξιῆος μὲν υἱός, Ἀρ-
χι-

diffet, tuberculum in labiis habuit.
Is, cum fame perire constituisset,
allatis a quibusdam amicis ei lit-
teris, degustavit cibum, atque ea,
quae familiares petierant, execu-
tus est; ubi vero cibum denuo
capere recusavit, ad plures abiit.
Xenophanes Dexini filius, Arche-
lai

6. Δοσπαρτερῶν) Hæc est, αὐτὸν λιμῇ ἢ ἀγχοῇ ἔχοντα, vt vult
Scholiastes ad hunc locum, & *Smidas* in 'Αποκαρτερήσαντα. Verum
quod de laqueo dixit vterque, in dubium vocatur merito ab
Henr. Stephano thesauri tomo II. col. 1598. Exstabat titulo ἀπο-
καρτερῶντος olim *Philetonis* comoedia, vt ex eius fragmentis pag.
292. patebit. Vtitur & *Polyaenus* VIII. 32. p. 769. Ποσειδὼν το μὲν
πρῶτον ἀποκαρτερῶν ἐπεμῆτο. Vertente Iusto Vulceio: *Portia*
primū quidem inedia vitam finire conabatur. Eodem sensu est
apud *Dionem* p. 440. διφθερεῖν αὐτὴν Δοσπαρτησασα.

7. ἐξέλιπε τὸν βίον) Plene & integre, vt supra p. 33. de Attalo: δὴ &
ἐγδοήκοντα ἔτην ἐξέλιπε τὸν βίον, & infra de *Isocrate*: & ἡσυχῶν
ὡς δουλεύσει ἡ Ελλάς, ἐξέλιπε τὸν βίον. *Alciphron* lib. III. ep. 28.
κίερα καὶ βροχὴν τὸν βίον ἐκλιπῶν, Nonnunquam ὁ βίος venustare
aliqua reticetur. *Dionysius Halic.* lib. IV. p. 238, ἔταν ἐκλιπῶσιν αἱ
λαβόντες (τὴν ἀρχήν.) *Αἰνιανός* exped. Alex. Magni VI. 25. διψῶν
ἀποθανεῖν αὐτὸς ἢ ὑπὸ καμῆτος ἐκλιπόμενος, *Zosimus* I. 70. ὁ δὲ,
πράξας & μετὰ τὴν πληγὴν εἰς τινὰς τῶν συνόντων αὐτῷ τὰ ἀνέμετα,
μόλις ἐξέλιπε.

8. Ξενοφάνης) *Diligentia Menagii* ad *Laetium* IX. 18. nil nobis
fecit reliquum. Non vnum & nonaginta annos, sed centum am-
plius vixisse, quorundam auctoritate nixus, arbitratur celeberrimus
Fabricius biblioth. Gr. II. 23. p. 757. qui tamen in notis ad *Sex-
tum Empiricum* adu. Grammat. I. 12. p. 270. nonaginta amplius
annos ex mente *Laetii* & *Luciani* eidem attribuit.

χελών δι τῷ φυσικῷ μαθητῇ,
 ἰβίωσιν ἴτη ἐν, καὶ ἰνυήκοντα.
 9.) Ξενοκράτης δι Πλάτωνος
 μαθητῆς γινόμενος, τίσσας
 καὶ ὀγδοήκοντα. 10.) Καρνεά-
 δης δέ, ὁ τῆς νεωτέρας ἀκαδη-
 μίας ἀρχηγός, ἴτη πέντε, καὶ
 ὀγδοήκοντα. 11.) Χρύσιππος,
 ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. 12.) Διογέ-
 νης δέ ὁ Σελευκῆος Σοφὶ Τί-
 γριος, σοφὸς φιλόσοφος, ὅκτω
 καὶ ὀγδοήκοντα. 13.) Ποσειδώνιος

lai physici discipulus, viuendi mo-
 dum fecit anno primo & nonage-
 simo. Xenocrates ex schola Pla-
 tonis, quatuor & octoginta viuen-
 do absoluit. Carneades, recentio-
 ris Acadēmiae antistes, quinque &
 octoginta vixit; Chrysippus vnum
 supra octoginta; Diogenes Se-
 leuciensis trans Tigrim, stoicus phi-
 losophus, duodenonaginta: Posi-
 donius Apameensis ex Syria, sed
 lege

9. Ξενοκράτης δέ -- τίσσας καὶ ὀγδοήκοντα) Immo tres supra cen-
 tum annos viuendo exegit, secundum *Menysium* de Archont, A-
 then. IV. 12.

10. Καρνεάδης -- ἴτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα) Ita & *Laertius*. Augetur
 numerus a *Valerio Max.* l. d. *Carneades laboriosus & diuturnus*
sapientiae miles; siquidem nonaginta expletis annis, idem illi vi-
uendi ac philosophandi finis fuit.

11. Χρύσιππος ἐν καὶ ὀγδοήκοντα) *Laertius, Suidas & Stancleius LXXIII.*
 annos exprimunt, at *Valerius* a Nostro haud recedit: *Cicerones,*
 inquit, *aetatis metas, sed non parui tamen spatii Chrysippi vimaci-*
tas flexit; nam octogesimo anno coeprum, unde quadragesimum λα-
γικῶν exactissimae subtilitatis volumen reliquit.

12. Διογένης δέ ὁ Σελευκῆος Σοφὶ Τίγριος) Quo de praestantissimi Grae-
 ciae duumviri, *Menagius* ad *Diogenis VI. § 1, Fabricius Biblioth,*
Gr. III. 15, p. 402. f. De memorabili eius senectā nihil asseruatum
 est in antiquis, qui ad nos peruenerunt, auctoribus.

13. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμῆος τῆς Συρίας) Consulendos de Posidonio,
 patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rho-
 di & philosophiam professus est Stoicam, & rempublicam rexit,
 magno numero indicabit *Fabricius d. l. pag. 409.*

νικῶν δ' Ἀπαμύειν τῆς Συρίας, νόμος δὲ Ῥόδιος, φιλοσοφός τε αἶμα, καὶ ἱστορίων συγγραφεὺς, τίσσασα ἔθ' ὀγδοήκοντα. 14.) Κριτόλαος δὲ περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα. 15.) Πλάτων δὲ ὁ ἰερώτατος, ἐν ἡ' ὀγδοήκοντα. 16.) Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσέως, σωϊκὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ Θεοῦ, ὃς ἔ' ἡ Ταρσέων πόλις καὶ Φερεσίην ἐκ- φίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἐτη βιώσ, ἐτελεύτησεν, ἐν 1ῃ πατρί- δι. ἔ τιμαῖς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτοῦ

lege Rhodius, simulque Philoso- phus & Historicus, octoginta qua- tuor: Critolaus Peripateticus, ultra duos & octoginta. Diuiniſſimus Plato vnum & octoginta, Atheno- dorus Sandonis filius Tarsensis, & stoicus, idemque diui Augusti Im- peratoris praeceptor, ad cuius pre- ces Tarsensium ciuitas vectigali- bus leuata est, duobus & octo- ginta annis vitae curriculum e- mensus, in patria, fato functus est; cui Tarsensis populus non aliter ac heroi anniuersarios honores ha- bet,

14. Κριτόλαος δὲ περιπατητικὸς) Mitto te ad eundem illum vitum magnum, qui lib. III. 11. pag. 294. vna cum Perizonio ad Aelia- num III. 17. pag. 210. de iuniore Critolao Phaselice agunt.

15. Πλάτων-- ἐν ἔθ' ὀγδοήκοντα) Tot anni dantur Platoni ex plerō- rumque sententia, quanquam nonnulli plures adsignent. Vnicus Menagius ad Laetii III. 3. omnium instar videndus.

16. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσέως, σωϊκὸς, ὃς καὶ, &c.) Cuncta apud Strabonem lib. XIV. pag. 641. ὁ δὲ τῷ Σάνδωνος -- Καίσαρος καθη- γήσατο, καὶ τιμῇ ἔτυχε μεγάλῃ, κατιὰν τε εἰς τὴν πατρίδα ἦδη γεραίς, κατέλυσε τὴν καθ' ἑαυτὸν πολιτείαν, κακῶς φερομένην ὑπὲρ τοῦ ἄλλων καὶ βοηθῶ, κακῶ μὲν ποιητῶ, κακῶ δὲ πολιτῶ, & quae ibi ad- necantur plura. Noster paullo post, ubi de Apollodoro Perga- meno rhetore loquitur, hunc Athenodorum annos LXXX. na- sum fuisse, denuo inculcat.

αὐτὸ κατ' ἑτοῦς ἵκασεν ὄντο-
μαι ὡς ἥρωϊ. 17.) Νέστωρ δὲ
ἐταῖρος ὄντ' Τάρεϋ, διδάσκαλος
Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο ἔ-
βηνήκοντα, 18.) Εὐνοφῶν δὲ
ἡ Γρύλλας, ὡς τὰ ἑννηκόντα
ἔβίωσιν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλο-
σόφων οἱ Ἰνδοῖοι.

XI. Συγγραφῶν δὲ, 19.)
Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσι-
τὴν.

bet. Nestor, Stoicus Tarsensis,
Caesaris Tiberii praeceptor, per
duos & nonaginta annos mansit in
vita. Xenophonti, Grylli filio, vl-
tra nonaginta annos viuere datum
fuit. Habes philosophorum ce-
leberrimos.

XI. Ex historicis vero Ctesi-
bii diutissime actae vitae cente-
simo

17. Νέστωρ δὲ ἐταῖρος ὄντ' Τάρεϋ) Cuius dicto loco meminit
Strabo.

18. Εὐνοφῶν) Nostrium sequitur, quoad aetatis annos, *Stanleius* ac
Fabricius biblioth. Gr. III. 4. pag. 71. A *Diodoro Sic. lib. XV. p. 497*
ἡκατὴν ἑκατὴν vocatur.

19. Κτησίβιος κ.τ.λ.) Nemo omnium ex longaeuis a Nostro recen-
sitis, si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis conse-
crata saecula pertinentes, demas, viuendo Ctesibium superauit, qui
vltra CXX. annos superstes in orbe fuit. Estque is terminus
vitae longissimus. *Pollis* in vita *Diui Claudii* post initium: *Do-*
ctissimi Mathematicorum centum ἔς viginti annos homini ad vi-
uendum datos indicant, neque amplius cuiquam iactitant esse con-
cessum, etiam illud addentes, Moysen solum Dei, (ut Iudaeorum libri
loquuntur) familiarem, CXXV. annos vixisse: qui cum quereretur,
quod inueniens interiret, responsum ei ab incerto seruit numine, ne-
minem plus esse viuentum. Quo spectant illa Lactantii diuini
instit. II. 12. in fine: Auctores idonei tradunt, ad CXX. annos per-
ueniri solere. Adiunge Seruium ad Aen. IV. 653. Ausonium in
Gripho, & in idyllio de aetatibus animalium, item Solonis &c
Mimnemi versus apud Laertium I. 60. At vero haec felicitas
non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV. annos, Diserta

τεσσαρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ
ἔτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδορος
ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. 20.) Ἰε-
ρώνυμος δὲ, ἐν πόλεμοις γενό-
μενος, καὶ πολλὰς καμὰτας
ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἐξη-
σεν ἑτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς
Ἀγαθαρχίδης ἐν 1ῃ ἐνάτῃ
τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέ-
γει, καὶ θαυμάζει γὰρ τὸν ἄνθρω-
πον, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέ-
ρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συν-
τάξιν, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητη-
ρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν
πρὸς

simo vigesimo quarto anno finem
imposuit, interque deambulan-
dum animam efflauit, memoran-
te in Chronicis Apollodoro. Hie-
ronymus, qui in bello versatus
multos labores ac vulnera susti-
nuit, ad quartum & centesimum
vixit annum, quod Agatharchi-
des historiae Asiaticae libro nono
docet, miraturque hominem, cu-
ius ad extremum vsque aetatis
tempus cupide auditi fuerint fer-
mones, cuius etiam sensus omnes
pristinum in senecta robur, vna
cum

*Phlegon Trallianus cap. 2. de Longueis: Κτάρσιος δ' ἱστοριογράφος,
ἑτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἔτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς
χρονικοῖς διδῆλωκεν. Ad quae Mourfius sic commentatur. Vter-
que ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo monitus in altero.
Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capituli inuenitur: οἱ αὖτε ἑκα-
τὸν τεσσαρων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα συγγραφάμενος πάλιν ἔτι
ῥητοῦ dubio corrigendus Lucianus scribendumque: ἑκατὸν τεσσαρων
ἐτῶν. De Apollodori χρονικῶν libris euolue Fabricii biblioth. Gr.
III. 27. pag. 668.*

20. Ἰερώνυμος) Recurre ad sectionem IX p. 30. Nunc Phlegontem ad-
dimus i. e. ita scribentem: Ἰερώνυμος δ' συγγραφὴς πολλὰς μὲν χρό-
νους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείους δὲ τραύμασιν ἐν πόλεμοις
περιπτοῦν ἔτελεύτησεν, βιώσας ἑτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὡς φησὶ Ἀγαθαρχ-
χίδης ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo Agatharchidis
opere videnda bibliotheca Gr. Fabricii III. 8. pag. 207. seq.

πρὸς ὕψιστον ἑλληπῆ. 21.) Ἐλ-
λάνιος ὁ Ἀλεβιος, ὁδοῦκοντα
καὶ πέντε, καὶ 22.) Φερεκύδης, ὁ
Σύρος, ὁμοίως ὁδοῦκοντα καὶ
πέντε, 23.) Τίμαιος ὁ ταυρο-
μο-

cum bona valetudine conferua-
rint. Hellanicus Lesbios octogin-
ta quinque annos a tergo ordina-
uit, ac totidem Pherecydes Syrus;
Timaeus Tauromenites sex &
nona-

21. Ἐλλάνιος ὁ Ἀλεβιος) Ab *Agathemere* Geogr. lib. I. pag. 2. ἀνὴρ πο-
λυς καὶ vocatur; & talem fuisse, coniecimus ex innumeris eius scri-
tis, quae ubiuis laudantur, ac de quibus fule exponit *Vossius* de hi-
stor. Gr. IV. 5. in compendio autem *Wilhelmus Worth* in Tatiani ora-
tionem ad Graecos pag. 5.

22. Φερεκύδης ὁ Σύρος) Atqui Pherecydes Syrius inter gentiles theo-
logus fuit, ac multo antiquior altero Pherecyde Atheniensi histo-
rico, qui alias etiam *Lerius* dicitur, commonstrante *Vossio* IV. 4.
(contra *Snidam*, qui Pherecydem Atheniensem distinxit a Lerio,
quod video etiam a *Mentzio* factum in notis ad Helychium il-
lustrem pag. 212. & ad Helladii *Besantini* Chrestomathiam col.
969. seq.) in fineque capitis hanc de loco praesenti coniecturam
adferente: *Mirari autem subit, Lucianum, libello de Macrobio,*
(ubi distincte primum de longaevis philosophis, exinde de historicis
longaevis tractat) Pherecydem Syrum inter historicos referre. Sa-
ne Pherecydem historicum veteres quidem, nunc Lerium, nunc A-
theniensem, vocant; sed Syrium, vel Syrum, nemo. Quare si lo-
quitur de Syrio, inter historicos, (desse videtur non) erat numeran-
dus: sin de historico agit, Syrus nominari non potuit. An dicemus,
Syrum origine fuisse, sed habitasse in Lero atque Athenis? Sane hoc
si est, nihil mirum, si conterraneum suae genti vindicat Syrus ipse
Lucianus. Quod si vera est *Vossiana* de Pherecyde Lerio & A-
theniensi, tanquam eodem homine, opinio, in qua & *Salmasius* fuit
ad Solinum pag. 846. tunc pro Σύρος vel Σύρος, (nam utrumque
occurrit) in textu nostro legi posset Ἀλεβιος.

23. Τίμαιος ὁ ταυρομενίτης) Iam supra considerauimus hunc histo-
ricum, sectione IX. p. 28.

μενείτης, ἐξ καὶ ἐνεήκοντα. 24.) Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασσανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἐτὴ λόγεται βεβιασμένα. τὴν ἰσορίαν δὲ, τίταρτον & ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονώς, ἤρξατο συγγράφειν, οἷς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. 25.) Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτας, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθην ἀνελθὼν, ἀφ' ἧς περὶ κατέπεσε. καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἑτῶν δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. 26.) Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἐτὴ δύο, & ἐνεήκοντα.

XII.

nonaginta. Aristobulus Cassandreuus post nonagesimum annum decessisse traditur: is quarto & octogesimo aetatis anno historiam orfusa est, quemadmodum ipse in operis sui vestibulo fateatur. Polybius Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo delapsus est, atque morbo inde contracto, anno octogesimo secundo vitae lumina liquit. Hypsicrates Amisenus historicus, multarumque disciplinarum peritia inclutus, per duos & nonaginta annos inter viuos numeratus fuit.

XII.

24. Ἀριστόβουλος ὁ Κασσανδρεὺς) Omnino scribendum *Kassandreus*, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque editionem occuparit, De Aristobulo illo vide *Possinus* l. 10. p. 54. 55. & *Fabricium* bibl. Gr. III. 8. p. 210.

25. Πολύβιος) *Possinus* praes aliis ad eundem l. 19. ubi, quod de Polybii aetate Noster attulit, confirmatur,

26. Ὑψικράτης ὁ Ἀμισηνὸς) Cuius historici memoriam vel soli debemus Luciano. Neque is cum Hypsicrate Phoenicio historico confundendus. Recte illos discrevit *Possinus*, secus vero *Bocharius* Chanaane II. 17. p. 362. qui ut unum efficeret, ex duobus, in Nostro vice Ἀμισηνὸς legendum putavit Ἐμισηνός.

27.

XII. ῥητόρων δὲ, 27.) Γοργίας, ὃν τις σοφιστὴν καλεῖσιν, 28.) ἐν ἑκατὸν ὀκτώ. ῥοφῆς δὲ Σοφιστὸς, ἐτελεύτησεν, ὃν φασὶν ἐβλήθη εἰς τὴν αἰτίαν ἕκαστος γῆρας, ἔχοντος ἐν πάσαις αἰσθήσεσιν, ὡς πῶν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπαύσασθαι τῆς ἀλλαν ἐνέχουσας. 29.)

XII. Iam ex Rhetorum ordine Gorgias, quem Sophistam nonnulli adpellant, vitam posuit anno aetatis octauo & centesimo, & quidem cibis vltro se abstinens. Hic interrogatus, qua ex caussa adeo grandis esset, nec viribus languescens senectuti succumberet, respondisse dicitur: quod nunquam aliorum conuiuus sese immiscuerit.

27. Γοργίας, ὃν τις σοφιστὴν καλεῖσιν) *Philostatus* in vitis Sophistarum l. 19. Σκελὶα Γοργίαν ἐν Λεοντίοις ἤνεγκαν, εἰς ὃν ἀναφῆραν ἡγήμαθα, ὡς περ εἰς πατρίαν, τὴν τῶν σοφιστῶν τέχνην.

28. ἐν ἑκατὸν ὀκτώ) Ab *Aeliano* variae hist. II. 35. γαργηραῖος τὸ μάλα vocatur; *silicernius* adpellat *Fulgentius* in expositione sermonum antiquorum pag. 171. *Silicernios* dici voluerunt senes iam incurui, quasi iam sepulcrorum suorum silices cernentes. Unde *Cincius Alimetus* historia de Gorgia Leontino scribit, dicens: qui dum iam *silicernius* finem sui temporis expectaret, etsi morti non potuit, tamen infirmitatibus insultauit. Inter senes collocatur a *Tullio*, cuius locum vel ideo adscribemus, quod multos longaeuorum, in hoc libello tactos, strictim exponat. Est ille in Catone maiore, pag. 156, edit. Elseuir. Num igitur hunc (Sophoclem) num *Homerum*, num *Hesiodum*, num *Simonidem*, num *Stesichorum*, num, quos ante dixi, *Isocratem*, *Gorgiam*, num philosophorum principes, *Pythagoram*, *Democritum*, num *Platonem*, num *Xenocratem*, num postea *Zenonem*, *Cleanthem*, aut eum, quem vos etiam Romae vidistis, *Diogenem* *Stoicum*, coegit in suis studiis obmutescere senectus? Vt propius Gorgiae cognoscamus aetatem, CV. annos ei assignat *Pausanias* *Eliac*, poster. cap. 17. in fine, CVII, autem *Cicero* l. c. p. 152. & *Palerinus*

29.) Ἰσοκράτης ἐνεγκαντα ἔξ
ἑξ ἑτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυ-
ρικὸν ἔγραψε λόγον. 30.)
περὶ ἐτῆ δὲ ἐνὸς ὀσπεδόντα ἑκα-
τὸν, γεγονώς, ὡς ἡσθετο Ἀθη-
ναίους ὑπὸ Φιλίππου 31.) ἐν τῇ
περὶ Χαίρωναιων μάχῃ νενη-
μῆντος, πεττωμένου, τὸν Εὐριπί-
δου

miscuerit. Isocrates sexto & nona-
gesimo anno librum panegyri-
cum scripsit, nonagesimum vero
nonum auspicatus, simul ac Athe-
nienses a Philippo in praelio Chae-
ronensi superatos cognovit, Euri-
pidis verficulum non sine animi
do-

*Iovius Maximus lib. VIII. cap. 13. centum & octo Censorinus cap.
IV. Plinius VII. 48. Philostratus p. 494. novem supra centum,
Suidas in voce Γοργίας, & Quintilianus instit. III. 1.*

29. Ἰσοκράτης δὲ ἐνεγκαντα καὶ ἑξ ἑτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραψε
λόγον) Cui orationi expoliendae decem, vel, ut alii volunt, XV.
annos impendit. Adi Photium codice CCLX. p. 793. Longinum
p. 12. Vossium de imit. Poet. p. 96. Perizonium ad Aeliani XIII. 11.

30. περὶ ἐτῆ δὲ ἐνὸς ὀσπεδόντα ἑκατὸν γεγονώς -- ἑξήκοντα τὸν βίον) Ultra
XC. annos hunc vixisse nequidem dubitandum. Quum enim no-
nagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur,
veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum ex-
tremum, referente Stobaeo serm. CXIV. fol. 508. Annos XCVIII.
quin etiam, ex aliorum placitis, centum, ei adscribit Plutarchus in
vita decem oratorum p. 837. Iunge Philostratum vit. Sophist. I. 17.
p. 506. αἰσθάνε -- ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἐτῆ, & Tullium dicto libro p.
152. Qui (Isocrates) cum librum, qui Panathenaisius inscribitur,
quarto & nonagesimo anno scripsisse dicitur, vixitque quinquennium
postea. Octauum & nonagesimum implevisse annum Quinti-
lianus l. d. scriptum reliquit. Sotus Suidas CVI. annos ei tri-
buit, quem cum secutus fuisset Daniel Nesselius, censuram experiri
debuit Cl. Keimanni in dissert. praeliminari ad commentarios
Lambecii contractos p. 97.

31. ἐν τῇ περὶ Χαίρωναιων μάχῃ) Philostratus dicto loco: μετὰ τὰ
ὑπὸ Χαίρωναιων ἐταυτά, μὴ κατὰ τὴν ἑκείνου τῷ Ἀθηναίῳ
πταίσματος.

δειον εἶχον προσηνέγκαστο, εἰς
ἐπιπλὸν ἀναφύων,

32.) Σιδωνίῳ ποτ' ἄστυ καὶ δ-
μος ἐκλιπών,

ἢ ἐπεὶ πᾶν ὡς δαλεῖται ἡ
Ἑλλάς, ἐξέλιπε τὴν βίον. 33.)
Ἀπολλόδωρ δὲ ὁ Περγαμην-
νός ῥήτωρ, θεῷ Καίσαρος Σε-
βαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος,
ἢ σὺν Ἀθηνόδωρ τῷ Ταρσῇ
φιλοσόφῳ παιδεύσαι αὐτὸν,
ἔχοντα ταῦτα τῷ Ἀθηνόδωρ,
ἐτη ὀγδοήκοντα δύο. 34.) Πο-
τάμων δὲ, ἢ ἀδοξὸς ῥήτωρ, ἐτη
ἐννέακοντα.

XIII.

dolore pronunciatum ad se ipsum
accommodauit:

*Cadmus deseruit quendam tua moenia
Sidon,*

addito, fore, vt seruitutem Graecia
sentiret, discessit a vita. Apollodo-
rus, rhetor Pergamenus, diui Cae-
saris Augusti, quem vna cum Athe-
nodoro, Tarsensi philosopho eru-
diuit, praeceptor, eandem, quam
Athenodorus, attigit aetatem, an-
nos nimirum octoginta duos. Po-
tamon, rhetori haud incelebri,
anno nonagesimo vitam fors ade-
mit,

XIII.

32. Σιδωνίῳ ποτ' ἄστυ &c.) Legitur εἶχος ille Euripideus in
fragmentis fabulae, cui nomen Phrixus pag. 303, edit. Barnes. Ad-
dantur eiusdem Bacchae v. 170, seq.

Τίς ἐν πύλαις Καδμοῦ ἐκάλει δόμων
Ἀγχιόροσ παῖδ', ὅς πέλειν Σιδωνίαν
Διπλὴν --- --- --- --- ---

33. Ἀπολλόδωρος ὁ Περγαμηνός ῥήτωρ) Vide, si libet, quae adfert
Cl. Fabricius biblioth. Gr. III. 27. p. 670.

34. Ποτάμων) Multa scripsi, etiam περὶ τελείῳ ῥήτορος. Suidam enol-
ue, & Hesychium Milesium, & Senecam Suasor. 2. pag. 655, qui
magis nominis declamatores adpellat. Caue misceas illum cum
Potamone Alexandrino philosopho, de quo in Actis Philosopho-
rum Heunemannianis parte 2. pag. 330. ff. & parte 5. pag. 848. seqq.

XII. 35.) Σοφοκλῆς ὁ τρα-
γωδοποιεῖς, ἡλικία σοφουλῆς 36.)
κατακλιών, ἀπεπνίγη, 37.)
πέντε καὶ ἐννήκοντα ἔτη
ἔτη. 38.) ἕτος ὑπὸ Ἰοφῶντος
τῷ υἱῷ ἐπὶ τέλει τῷ βίῳ πα-
ρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς
δικασταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολο-
νῷ, ἐπιτεκνύμενος διὰ τῷ δαί-
μονος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει,

as

XIII. Sophocles tragicus vates
hausto vnae acino suffocatus est,
vitaeque suae terminos quinto &
nonagesimo anno clausit. Hic a
filio Iophante sub ipsum transi-
tum ad mortem desipientiae po-
stulatus, recitavit iudicibus Oedi-
pum Coloneum, atque tam sanae
mentis se esse hac fabula declara-
uit, vt iudices ipsum vltra quam
dici

35. Σοφοκλῆς ---- ἡλικία σοφουλῆς) *Anthologia* III. 25. pag. 396.

Ἐσβίβης γυναιὶ Σοφῶκλει, ἀνδρὸς αἰδῶν,

Οἶνω πὸν βάτχῃ βέτρην ἐρεπτόμενος.

Alii aliter narrant, & mortis causam aiunt fuisse nimium gau-
dium ob victoriam Tragicam.

36. κατακλιών) *Deplations*. Vide de hoc significato V.C. *Berglerum*
ad Alciphronis epistolas pag. 86.

37. πέντε καὶ ἐννήκοντα ἔτη) Tam diu enim Sophoclem inter
vivos numeratum fuisse, ostendit *Tan. Faber* in vitis poetarum
Graecorum tomo X. thesauri Gronouiani col. 775.

38. ἕτος ὑπὸ Ἰοφῶντος) *Cicero* de Senectute pag. 155. *Sophocles* ad
summam senectutem tragœdίας fecit. qui propter studium cum reus
familiarum negligere videretur, a filiis in iudicium vocatus est --
zum senex dicitur eam fabulam, quam in manibus habebat, & pro-
xime scripserat, Oedipum Coloneum recitasse iudicibus, quaevisseque,
cum illud carmen desipientis videretur? quo recitatu, sententia in-
dicum est liberatus. Addatur *Valerius Max.* VIII. 7. *Camerarius*
prolegom. ad Sophocl. p. 16. & in commentar. ad eiusdem Oe-
dipum Colon. p. 352.

ὡς τὸς διδάσας, τὸν μὲν 39)
 ὑπερθαυμάσαι, καταψηφίσασ-
 θαι δὲ τὸ νῦν αὐτὰς μανίαν. 40)
 Κρατῖνος δὲ, δὲ τῆς κωμωδίας ποιη-
 τῆς, ἔστω πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα
 ἔτεσιν ἐβίωσε. καὶ πρὸς τῷ τέ-
 λει τῷ βίῳ διδάσας τὴν Πυτί-
 νην, καὶ νικήσας, μετ' ἑὸν πολὺ
 ἔτελεύτα. καὶ 41.) Φιλίμων
 δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρα-
 τίνῳ, ἅπτα καὶ ἐνενήκοντα ἔτη
 βίως,

dici potest admirati, filium, ut
 pote male sanum, condemnarint.
 Cratinus, poeta comicus, diem vi-
 dit supremum septimo & nonage-
 simo aetatis anno, circa exitum
 vitae cum recitasset fabulam
 Pytinen, eaque victor evasisset,
 non multo post vitam edidit. Pa-
 riter Philemon Comicus, aequae ut
 Cratinus, septem & nonaginta an-
 nos

39. ὑπερθαυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen
 sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Vtitur eo
 Noster in Zeuxide pag. 579. τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην. &
 verae hist. lib. I. pag. 640. ἰδ' ὑπερθαυμάσας, ἑ αὐτὸς ἐν μίᾳ τῇ
 κατ' αὐτὸν δαξίμ. in apologia pro imaginibus p. 25. ὡς ὑπερ-
 θαυμάσεια, ἑ ζηλωτὸν Σοφοκλῆϊ δὸν ἐπαυμένον. Poetae VIII.
 8. p. 708. ὡς δὲ Περσίδας τὴν αἰρετὴν ὑπερθαύμαζε. Achilles Tatius
 lib. VIII. p. 503. αὐτὸς δὲ μετὰ τὴν κωμωδίαν τραγῳδῆσαι ἤδη --- ὑπερ-
 θαύμασα. Heliodorus VII. 15. p. 331. τῷ κάλλει ὑπερθαύμαζε.

40. Κρατῖνος) Inspice *Mensis* biblioth. Atticam libro II. col. 1471.
 seq.

41. Φιλίμων) Vixisse annos XCIV. vel secundum alios CI. auctor
Suidas est, qui & risu suffocatum obiisse, & mortuum in lectulo
 iacentem fuisse repertum scribit. Posterius confirmatur ab *Apulio*
florid. XVI. quamvis de mortis genere variet. *Commodum*
 illi anima edita obtriguerat, iacebatque incumbens sora, similis cogi-
 tanti, adhuc vivans volumini implexa, adhuc ei recto libro impres-

βίη, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνῃ
 ἡμεῶν. 42.) Θεασάμενος δὲ
 ἔκον τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ
 σῦκα κατεσθίουσα, ἡμέρησε μὲν
 εἰς γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν
 οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῶν ἑ
 ἑτέρων γέλωτι εἰπὼν προσδύνασθαι
 τῷ ὄντι ἀκράτῃ ροφεῖν, ὡς
 πηγῆς ὑπὸ τοῦ γέλωτος, ἀπέ-
 θανεν. καὶ 43.) Ἐπίχαρμος
 δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητὴς, καὶ
 αὐτὸς ἐνεκήρυκται, ἔπειτ' αὖτε
 λέγεται βιωσάμενος. 44.) Ἀνα-
 κρέων

nos natus, in lectulo quiescens de-
 cumbibat. Qui ut conspexit
 asinum praeparatas sibi ficus de-
 glutientem, in cachinnos effusus
 est, arcessitoque famulo, & maiori
 ac largiori cum risu asino me-
 rum sorbendum dari iusso, suffo-
 catus risu, interiit. Epicharmus
 etiam, poeta Comicus, ad septem
 & nonaginta annos vitam perdu-
 xisse dicitur. Anacreon lyricus
 vates

sum; sed enim iam animae vacuus, libri oblitus, & auditorii se-
 entius. In scena certantem clausisse diem ultimum refert Plutar-
 chus tractatu an seni sit gerenda Resp. p. 785.

42. Θεασάμενος δὲ ἔκον) Valerius Max. IX. 12. Philemonem autem
 vis risus immoderati abstulit: paratas ei ficus atque in conspectu
 positas, asello consumente, percipit, ut illum abigeret inclamavit; qui
 cum iam comestis omnibus supervenisset, quoniam, inquit, tam tar-
 dus fuisti, da nunc merum asello. Ac protinus urbanitatem disti-
 crebro anhelitu cachinnorum prosecutus, senile gurgur salubris spiri-
 tus praegurgulavit.

43. Ἐπίχαρμος) Aelianus var. hist. II. 34. πάντ' ὁφθαλμοὺς προσβύτης αὐ-
 dit. Laetius VIII. 78. annos XC. ei tribuit. comoedias illius percer-
 set Menysius ad Helladii Chrestomath. col. 973. seqq.

44. Ἀνακρέων) Veterum aequae ac recentiorum testimonia, de nume-
 ro annorum morteque Anacreontis, congestit praestantissimus
 Josua Barnes in eius vita §. XL.

αἰών δι' ὅ τῶν 45.) μελῶν ποιητῆς, ἔχοντι ἐν πέντε ἢ ὀγδοήκοντα. ἢ 46.) Στρεσίχο-
ροι δι' ὅ μελοποιῶς, ταυτὰ 47.)
Σιμωνίδης δι' ὅ Κῆρος, ὑπὲρ τὰ
ἑννηήκοντα.

XIV. Γραμματικῶν δι',
48.) Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀ-
γλαῦ

vates quinque & octoginta vixit
annos, sicuti & Stesichorus lyri-
cus; at Simonides Ceius ultra no-
nagesimum progressus est.

XIV. Denique ex Grammati-
corum classe Eratosthenes Cyre-
naeus

45. ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant lyti-
cum carmen, ut in *Arriano* de exped. *Alex. M. lib. I. cap. 12.* ἔτ' ἂν
καταλογαίδη, ἔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδ' ἐν μέλῳ ἦσθ' Ἀλέ-
ξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit *Himerius* initio
orationis εἰς βασιλέα, in catalogo *Vffenbachiano* parte. 2. col. 631.
& ibidem col. 633. μέλος Τύχον, carmen est Anacreonticum, siue
lyricum. De Anacreonte *Julianus* *Misopog. ipso* exordio: Ἀνα-
κρίοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίησθ' ἔμμελα σέματα καὶ χαρίντα. Tha-
letem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat *Plutarchus* vita *Lycurgi* p. 41.
Vnde μελοποιῶς *Lyricus*, quomodo supra *Noiter* sect. IX. p. 26. ipsum
Anacreontem & statim adpellat *Stesichorum*, quem alii λυρικὸν vo-
citant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu *CL. Perizonium* ad
Aeliani IV. 26. p. 359.

46. Στρεσίχορος) V. dendi de eo commentatores ad *Longinum* sect.
13. *Menysius* ad *Hesych.* Miles. p. 193. seq. *Vossius* de poeris Grae-
cis.

47. Σιμωνίδης δι' ὅ Κῆρος ὑπὲρ τὰ ἑννηήκοντα) Octogesimo anno docuit
adhuc carmina, & in eorum certamen descendit, *Valerio Maxi-
mo lib. VIII. cap. 7:* testante, Attigisse annum LXXXIX, scribit *Sni-
das*.

48. Ἐρατοσθένης) Pretium operae erit *Conforium* audire, qui cap.
IV. & huius aetatem, & aliorum quorundam, a *Luciano* haecenus
expositorum, ad hunc modum enarrat. In quo (LXXXI. anno)

γλαῦ Κυρηναῖος, 49.) ὅτι ἔ μόνον
 γραμματικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιη-
 τὴν ἂν τις νομάσσει, καὶ φιλό-
 σοφον, ἔ γεωμέτρην, διὰ ἔ ὀγ-
 δοῦκοντα ἔτος ἔζησεν ἔτη. καὶ
 50.) Λυκῦργος δὲ δὲ νομαδέτης
 τῶν

naeus, Aglai filius, quem non
 grammaticum modo, sed & poe-
 tam, & philosophum, & geome-
 tram iure quis dixerit, secundo &
 octogesimo anno hac vita frui de-
 siit; Lycurgus vero, Lacedae-
 mo-

Plato finem vitae & legitimum esse existimavit, & habuit legiti-
 mum. Hoc anno & Dionysius Hieracleotes, ut vita abiret, cibo ab-
 stinuit, & contra Diogenes Cynicus cibi cruditate in colicam solutus
 est. Eratosthenes quoque, ille orbis terrarum mensur, & Xenocrates
 platonius, veteris Academiae princeps, ad eundem annum vix-
 erunt. Non pauci etiam per animi spiritum, molestis corporis su-
 peratis, limitem istum transgressi sunt, ut Carneades, a quo tertia
 Academia est, quae dicitur nona; vel Cleanthes, qui uno minus
 centum explevit. At Xenophanes Colophonius maior annorum ē.
 fuit. Democritum quoque Abderitum, & Isocratem rhetoricum fore
 (forlan ferunt) prope ad id aetatis pervenisse, quo Gorgiam Leon-
 tiuum, quem omnium veterum maxime senem fuisse, & VIII. supra
 C. annos habuisse constat,

49. ὅτι ἔ μόνον γραμματικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιητὴν κ.τ. λ.) Ex vero hoc
 ipsum elogio ornari constabit evoluentibus testimonia, quae vi-
 rorum doctissimus, cuius memoriam laudesque excipiens anni
 consequentes omnes, insignis ille Fabricius biblioth. Gr. III. 18. p.
 471. seq. plena manu collecta subministrat.

50. Λυκῦργος) Noli mirari, hunc ultimum inter doctos Graecos heic
 obtinere locum. Ipse enim Lycurgus, ut quidam Straboni lib.
 X. p. 464. teste, adfirmant, cum Homero in Chio insula congre-
 ssus est, eius certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra,
 ut Plutarchus in eius vita, & Heraclides Ponticus libello de poli-
 tiis Graecorum, post Iulium, memoriae produnt. Multos eum

nume-

τῶν Λακεδαιμονίων , πέντε ἔ
δωδεκάοντα ἔτη ζῆσαι ἰσορρε-
ται.

XV. Τοσούτους ἰδιόθιμον
Βασιλέας , ἢ πεπαιδευμένους
ἀδρῶσαι. ὡς δὲ § 1.) ὑπερβ-
ρην ἔ' Ῥωμαίων τινάς , ἢ τῶν
τῶν Ἰταλίων οἰκησάντων μα-
κροβίον ἀναγράψαι, τύτους σοί,
§ 2.) θυν βυλομένων , § 3.)
ἡρώ-

meniorum legislator, quinque su-
pra octoginta annos complevisse
perhibetur.

XV. Hi fere sunt, quos colli-
gere potuimus, partim reges, par-
tim litteratos. Quandoquidem
vero promisi, me & ex Romanis,
& his qui in Italia habitant,
longaeuos quosdam, enarratu-
rum: eos tibi, Diis annuentibus,

rac-

numeraſſe annos vel inde patet, quod Spaitanis per XLII. annos
praefuerit, ſecundum *Snidam* tomo II. p. 472. Vitae eius annos
equidem non exprimit *Plutarchus*, id tamen refert, quod obierit
ἡλικίας γεγονός, ἐν ᾗ ἔβιω ἔτι ἔ' πεπαιδευθαι βυλομένοις ἡρώων
ἔστ.

§ 1. ὑπερβρην ἔ' Ῥωμαίων τινάς) *Supra* ſeſſione octava.

§ 2. θυν βυλομένων) *Xenophon* frequenter uſurpauit hanc formulam,
indicante ex eo *Cl. Rappellio* ad *epiſt. S. Iacobi* IV. 15. Eſt ſimilis
in *Luciani* noſtri *Timone* locus p. 155. ἀλλὰ γὰρ μῶ, ἢν διδάθ' ὁ θεός, ἔ
νῶτα. *Heliodorus* VI. 9. pag. 282. & VII. 5. pag. 306. θυν νένοντος
extulit. *Lesbonax* oratione hortatoria p. 215. ait: ἐὰν ὁ θεός θέλῃ,
θήν' αὐτοῖς ἐπιθήσεται. *Pluta* ſuppeditabunt *Hugo Grotius* ad 1.
Corinth. XVI. 7. *Rittershuſius* cum ad *Saluianum Maſſil.* pag. 262.
tum in ſacris ſeſſionibus *lib. I. cap. 1. p. 5.* & *Briffaninus* formula-
rum *libro I. p. 69.*

§ 3. ἡρώτατι Κυντίλλα) *Henr. Stephani* theſ. ling. Gr. tomo I. col. 1643.
verba ſunt: *Quis etiam ſuperlatiue gradu ἡρώτατος dicitur inter-*
ditto eſſe aliquis: ut apud Lucianum in ſine Macrobi. ἡρώτατε
Κυντίλλα, id eſt θειότατε, dominiſſime, aut ὡς ἐβίβρατε, ut *Snidas* ἡρώ
ſignificare etiam ait τὸν ὡς ἐβίβ. Atque ſic etiam *dominus A-*
quonſis,

τερῶτα τῆς Κουιντίλλης, 54.) ἐν ἄλλῳ
δηλώσωμεν, λόγῳ.

præstantissime Quintille, in altero
libro indicabimus.

quensis, qui exemplari suo adscripserat : θεῖστα ἢ *vel* ὑπερβείστα, sine dubio ex thesauro illo Stephanico, quem alias frequentissime consuluit & secutus fuit. In corpore inscriptionum Græc-
tiano col. 680. μητρὶ ὑπερβείστη occurrit, & ὑπὲρ ὑπερβείστη col. 1027, nec non φίλῳ & τροφίμῳ ὑπερβείστη col. 660, sicuti in La-
tinis inscriptionibus passim apud eundem *vir pietatis sanctissi-
mae*, admirandae pietatis, *præses sanctissimus & rarissimus, consul
devotissimus, vir sanctissimus & pientissimus*, adhibentur in titulis
illorum, qui magistratū publico functi sunt, quale officium Quin-
tillus etiam Lucianeus gessit, cum uterque Quintillorum fratrum
consul fuerit. Possis tamen hoc loco etiam reddere *maxime
Quintille* : quicquid enim ingens & praeclarum est, Græcis
quandoque vocatur ἱερὸν, uti notant *scholia minora* ad Homeri
iliad. A. 366, auctor *Etymologici magni* in ἱερὸν ἰχθῦν, atque *Fuch-
sius* ad Nic. Myrepsium de antidot. sect. I. c. 108.

54. ἐν ἄλλῳ δηλώσωμεν λόγῳ) Ille vero liber *vel* *intercidit*, *vel a
Luciano non est scriptus*, prout rectissime censet perfectæ vir
eruditionis *Fabricius* bibl. Gr. libr. IV. parte I. cap. 16. pag. 497.
Quem defectum, aliqua ex parte, supplere potest *Phlegon Trallia-
nus*, qui potissimum μακροβύς Romanos recensuit, quemadmo-
dum & *Plinius* VII. 48. & *Valerius Max.* libro VIII. cap. 7. ac 13.
ex recentioribus vero hoc argumentum pertractavit *Zwingerus*
in theatro vitæ humanæ, volumine XVII. lib. 2. pag. 2455. seqq. &
Johannes Barbaranus in officina, siue promptuario rerum electarum
tomo I. titulo XXII. pag. 297. ff. edit. Venet. an. 1569.

ERRATA.

Pag. 30. in versione post *monasterium* adde *secundum*. P. 36. post *scripsit*,
adiice, *centum annos natus*. Pag. 50. in notis versu penult. lege: *annos
LXXII*. Si quæ forsitan interpretentur alia, ea ut B. L. ipse emendare
voluit, rogamus.

FINIS.